

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ... Φιλὴν Ὁρθοδοξίαν ... »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ – ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1989, ΕΤΟΣ ΛΘ Ἀριθ. Φύλλου 828

Τιμή Φύλλου Δρχ. 30 Γραφεία Κάνιγγος 32 – Ἀθήνα 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

Σ Η Ψ Ι Σ !

Ἐπειδὴ πρέπει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν ἡ ποιμαντορική ράβδος νὰ ὀρθώνεται καὶ νὰ «πατάσῃ» τὸ κακόν, ὡς χαρακτηριοθῇ ἡ προσπάθειά μου αὕτη ὅτι τῷ ὄντι «ἐγείρεται» ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς ἡ ἀδύναμος πέννα μου διὰ νὰ καταγράψῃ ὁρισμένα τὰ ὅποια εἶναι κατάφωρα, καὶ σαφῶς ἀντίκεινται εἰς τὰς Εὐαγγελικάς ἐντολάς καὶ τὰς Παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου διαγωγῆς μας.

Ἐπειδὴ ζῶμεν ἐν μέσῳ κόσμου «παραπέοντος» εἰς τὴν ἠθικὴν, ὡς προσφάτως πολλὰ ἐξ αὐτῶν τῶν δεινῶν περιῆλθον εἰς τὴν ποιμαντορικὴν μου γνῶσιν, ὡς τολμήσω νὰ ὑπενθυμίσω μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ὅτι τὸ πονηρόν πῆρε διαστάσεις μὴ ἐλεγχόμενας, σάν τὴν πρόσφατη φωτιά τῶν τελευταίων ἡμερῶν ποῦ κατέκαυσε δάση, ἀγρούς καὶ ἀγροικίας. Αἱ ἱστορικαὶ στιγμαὶ τὰς ὁποίας διανύομεν εἶναι τῷ ὄντι «ἀπέλπιδες» διότι διανύομεν τὸν 8ον αἰῶνα ποῦ

σύμφωνα μέ τὰς ρήσεις τῶν Πατέρων τὰ πάντα θὰ εὐρίσκονται ἐν διαλύσει..... ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ ἐν τῷ ἱερατεῷ σάν «βράχοι» πρέπει νὰ σταθοῦμε, πρὸ τῶν κατακλυσμιαίων ἠθικῶν βροχῶν, ἐπὶ σκοπῷ διορθώσεως τοῦ κακοῦ.

Σήμερον, ὡς ἔκδηλα καταφαίνεται, κατέρρευσεν ὁ ἠθικός σκελετός τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὸ μόνον παρήγορον σημεῖον εἶναι ὅτι ὑπάρχουν αἱ χριστιανικαὶ νησίδες μικρὸ «λεῖμμα» ποῦ διορθώνουν τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ σαρκικὴ ἁμαρτία ἔχει λάβει ἐκρηκτικὰς διαστάσεις, αἱ δὲ ἀναθυμιάσεις τῆς, σάν παραζάλη, τείνει νὰ μολύνῃ, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον αὐτοῦς ποῦ ἀγωνίζονται ἐν τῇ ζωῇ.

Μέ τὴν πατρικὴ μου φωνὴν ὀδυνηρῶς ἀνακράζω «Στῶμεν καλῶς Στῶμεν μετὰ φόβου», γιὰτὶ ἡ κρίσις τοῦ δικαίου θεοῦ εὐρίσκεται ἐπὶ θύραις, καὶ οὐαὶ ἂν ὁ Κύριος μᾶς εὕρῃ μέ «Ἐσπλωμένον» χιτῶνα,

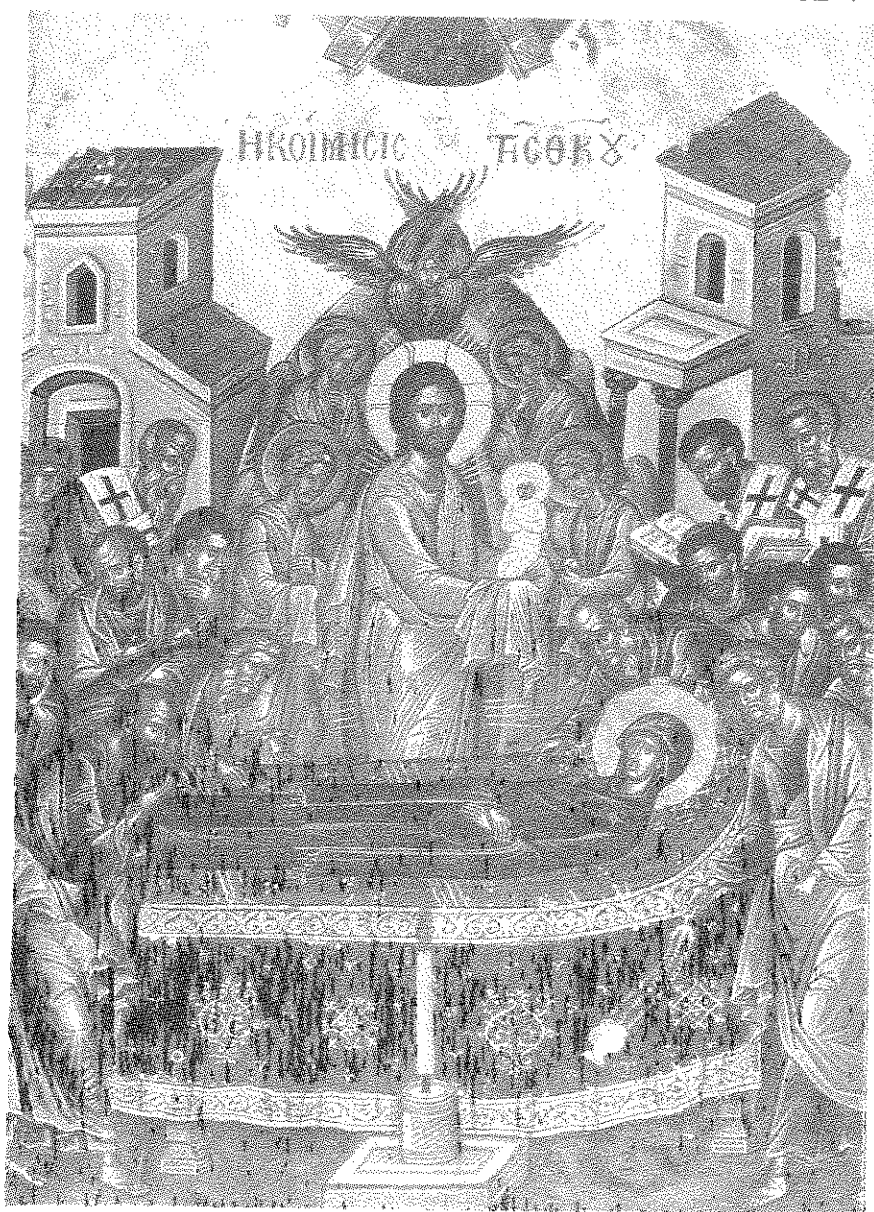
έχοντες καταμολύνει τόν κανόνα τῆς ἀγνότητος! Σάν παράδειγμα θ' ἀναφέρω τόν σήμερον ἐορτάζοντα ἅγιον Εὐδόκιμον τόν Καππαδόκην ὁ ὁποῖος ἤκμασεν τόν 8ον μ.Χ. αἰῶνα. Νέος, πλούσιος, ὡραίος καί μέ θαυμάσιους τίτλους εὐγενείας ἐπὶ τοῦ ὤμου, Πατρίκιος καί Στρατοπεδάρχης δέν ἄφηνε νά παρασυρθῇ ἀπό τὰ θέλητρα τῆς ζωῆς, ἀλλά ἀγωνιζόμενος τόν ἀγῶνα τόν καλόν, τόν ὁποῖον ἐπιτάσσει ὁ Κύριος ἐκράτησε σάρκα καί πνεῦμα σέ ἠθικόν ἀκέραιον βαθμόν. Ἀντέστη γενναίῳ φρονι καθ' ὅλα τὰ νεανικά του ἔτη, καί μεταθάνατον ὡς ἐπαθλὸν ἔλαβεν ἀπὸ τόν Οὐρανόν τό χάρισμα ἡ σωρὸς του νά μείνῃ ἀδιάλυτος καί μυροβόλος. Τέτοιους νέους

χρειάζεται ἡ Ἐκκλησία μας διὰ νά εὐθυδρομήσῃ καί ὄχι ἀνθρώπους παραπαιόντας εἰς τὴν ἠθικὴν καί μένοντας κολλημένοι εἰς τὴν ὕλην.

Κλείνοντας τὰ ὀλίγα ἐπαναλαμβάνω τὰ πάντα εὐρίσκονται ἐν ἠθικῇ «ἀποδρομῇ» καί θεὸς οἶδε ἕως πότε ὁ φιλόανθρωπος Κύριος θά μᾶς ἀνέχεται!

Ἄς σπεύσωμεν νά μετανοήσωμεν καί κλαύσωμεν, γοερῶς διὰ τὰς ἀνομίας μας, ἴσως ὁ Κύριος γίνῃ «ἴλεως ἡμῖν τοῖς ἐπτακόσι». Οἱ καιροὶ οὐ μενετοί..... Στῶμεν καλῶς, Στῶμεν μετὰ φόβου, ὡς ἀνέκραξεν ὁ ἄρχων Μιχαήλ ἐν τῷ Οὐρανῷ καί ἐπήρησεν τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν (Ἰ. Αποκ. 12.7 καί Ἰούδα Α. 6).

Ο ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

Ι. Μονή Σταυρονικήτα, "Ἅγιον" Ὅρος.

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, Θεοφάνους τοῦ Κρητός, 1546.

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1989, ΕΤΟΣ ΛΘ Ἀριθ. Φύλλου 828
Τιμή Φύλλου Δρχ. 30 Γραφεία Κάνιγγος 32 - Ἀθήνα 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

Σ Η Ψ Ι Σ !

Ἐπειδὴ πρέπει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν ἡ ποιμαντορική ράβδος νὰ ὀρθώνεται καὶ νὰ «πατάσῃ» τὸ κακόν, ὡς χαρακτηρισθῇ ἡ προσπάθειά μου αὕτη ὅτι τῷ ὄντι «ἐγείρεται» ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς ἡ ἀδύναμος πέννα μου διὰ νὰ καταγράψῃ ὀρισμένα τὰ ὅποια εἶναι κατάφωρα, καὶ σαφῶς ἀντίκεινται εἰς τὰς Εὐαγγελικὰς ἐντολὰς καὶ τὰς Παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου διαγωγῆς μας.

Ἐπειδὴ ζῶμεν ἐν μέσῳ κόσμου «παραπέοντος» εἰς τὴν ἠθικὴν, ὡς προσφάτως πολλὰ ἐξ αὐτῶν τῶν δεινῶν περιήλθον εἰς τὴν ποιμαντορικὴν μου γνῶσιν, ὡς τολμήσω νὰ ὑπενθυμίσω μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ὅτι τὸ πονηρὸν πῆρε διαστάσεις μὴ ἐλεγχόμενας, σάν τὴν πρόσφατη φωτιά τῶν τελευταίων ἡμερῶν ποῦ κατέκαυσε δάση, ἀγρούς καὶ ἀγροικίας. Αἱ ἱστορικαὶ στιγμαὶ τὰς ὁποίας διανύομεν εἶναι τῷ ὄντι «ἀπέλπιδες» διότι διανύομεν τὸν 8ον αἰῶνα ποῦ

σύμφωνα μὲ τὰς ρήσεις τῶν Πατέρων τὰ πάντα θὰ εὐρίσκονται ἐν διαλύσει.... ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ ἐν τῷ ἱερατείῳ σάν «βράχοι» πρέπει νὰ σταθοῦμε, πρὸ τῶν κατακλυσμιαίων ἠθικῶν βροχῶν, ἐπὶ σκοπῷ διορθώσεως τοῦ κακοῦ.

Σήμερον, ὡς ἔκδηλα καταφαίνεται, κατέρρευσεν ὁ ἠθικός σκελετός τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὸ μόνον παρήγορον σημεῖον εἶναι ὅτι ὑπάρχουν αἱ χριστιανικαὶ νησίδες μικρὸ «λεῖμμα» ποῦ διορθώνουν τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ σαρκικὴ ἁμαρτία ἔχει λάβει ἐκρηκτικὰς διαστάσεις, αἱ δὲ ἀναθυμιάσεις τῆς, σάν παραζάλη, τείνει νὰ μολύνῃ, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον αὐτοὺς ποῦ ἀγωνίζονται ἐν τῇ ζωῇ.

Μὲ τὴν πατρικὴ μου φωνὴν ὀδυνηρῶς ἀνακράζω «Στῶμεν καλῶς Στῶμεν μετὰ φόβου», γιὰτὶ ἡ κρίσις τοῦ δικαίου θεοῦ εὐρίσκεται ἐπὶ θύραις, καὶ οὐαὶ ἐὰν ὁ Κύριος μᾶς εὕρῃ μὲ «Ἐσπλωμένον» χιτῶνα,

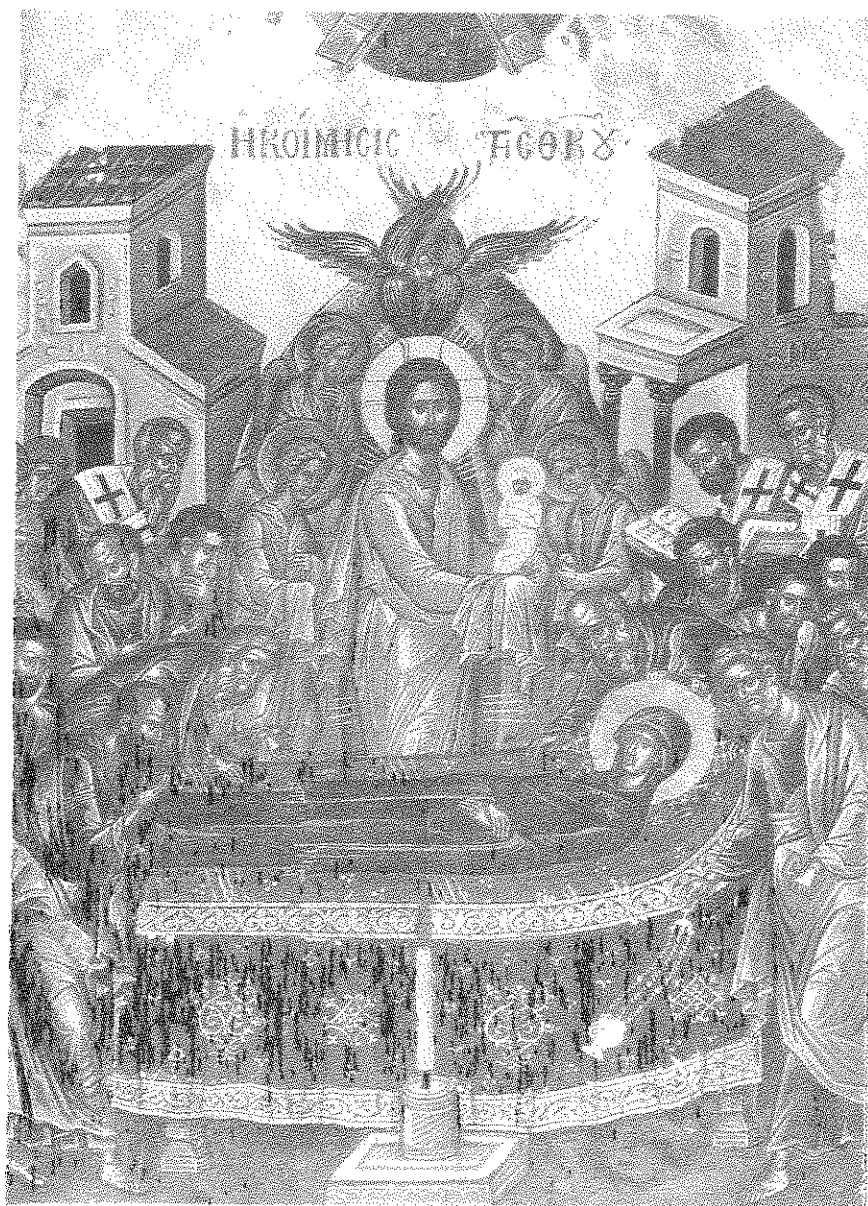
έχοντες καταμολύνει τόν κανόνα τῆς ἀγνότητος! Σάν παράδειγμα θ' ἀναφέρω τόν σήμερον ἐορτάζοντα ἅγιον Εὐδόκιμον τόν Καππαδόκην ὁ ὁποῖος ἠκμασεν τόν 8ον μ.Χ. αἰῶνα. Νέος, πλούσιος, ὡραῖος καί μέ βαρύγδουπους τίτλους εὐγενείας ἐπὶ τοῦ ὤμου, Πατρίκιος καί Στρατοπεδάρχης δέν ἄφηνε νά παρασυρθῇ ἀπό τὰ θέλητρά τῆς ζωῆς, ἀλλά ἀγωνιζόμενος τόν ἀγῶνα τόν καλόν, τόν ὁποῖον ἐπιτάσσει ὁ Κύριος ἐκράτησε σάρκα καί πνεῦμα σέ ἡθικόν ἀκέραιον βαθμόν. Ἀντέστη γενναιόφρονα καθ' ὅλα τὰ νεανικά του ἔτη, καί μεταθάνατον ὡς ἐπαθλον ἔλαβεν ἀπό τόν Οὐρανόν τό χάρισμα ἡ σωρός του νά μείνῃ ἀδιάλυτος καί μυροβόλος. Τέτοιους νέους

χρειάζεται ἡ Ἐκκλησία μας διὰ νά εὐθυδρομήσῃ καί ὄχι ἀνθρώπους παραπαίοντας εἰς τήν ἡθικήν καί μένοντας κολλημένοι εἰς τήν ὕλην.

Κλείνοντας τὰ ὀλίγα ἐπαναλαμβάνω τὰ πάντα εὐρίσκονται ἐν ἡθικῇ «ἀποδρομῇ» καί θεός οἶδε ἕως πότε ὁ φιλόανθρωπος Κύριος θά μᾶς ἀνέχεται!

Ἄς σπεύσωμεν νά μετανοήσωμεν καί κλαύσωμεν, γοερῶς διὰ τὰς ἀνομίας μας, ἴσως ὁ Κύριος γίνῃ «ἴλεως ἡμῖν τοῖς ἐπταικόσι». Οἱ καιροὶ οὐ μενετοί..... Στῶμεν καλῶς, Στῶμεν μετὰ φόβου, ὡς ἀνέκραξεν ὁ ἄρχων Μιχαήλ ἐν τῷ Οὐρανῷ καί ἐπήρσεν τήν ἑαυτοῦ ἀρχήν (Ἰ. Αποκ. 12.7 καί Ἰουδα Α. 6).

Ο ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ Γ Ε Ρ Ο Ν Τ Ι Ο Σ

Ι. Μονή Σταυρονικήτα, Ἱερόν Ὅρος.

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, Θεοφάνους τοῦ Κρητός, 1546.

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἡ πάνσεπτος Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, φίλοι ἀναγνώσται, ἐορτάζεται παρὰ τῆς ἁγίας ἡμῶν Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τὴν 15ην Αὐγούστου, ἀφοῦ προηγηθῇ αὐστηρά νηστεία 15ημερῶν. Ὅλοι οἱ χριστιανοὶ οἱ θεσπιζόμενοι ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος, πιστεύοντες Αὐτὴν ὡς μητέρα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, μετὰ χαρᾶς διοδεύουν τὸ στάδιον τῆς νηστείας διότι εἶναι πεπεισμένοι πῶς αὕτη ἡ μικρά προσφορά πρὸς τὴν Ἀειπάρθενον εἶναι ἄνευ σημασίας, πολλῶ μᾶλλον ποῦ συμπίπτει μετὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πλήρους καρποφορίας τῆς φύσεως. Οἱ καρποὶ ἐξ αὐτῆς τῆς μικρᾶς προσπάθειας, εἶναι τῷ ὄντι πλήρεις εὐλογιῶν καὶ χάριτος.

Εἶχε ἡ Μαριὰμ διαπλεύσει τὸν ὅσιον χρόνον τῆς ζωῆς τῆς, φθάνουσα κατὰ τοὺς πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, τὸ 59ον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς καὶ Ἐκεῖνος, ὁ Υἱός τῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι Ἀρχηγός τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ἐπέλεξε τὸν κατάλληλον χρόνον νὰ τὴν πάρῃ «συμπάρεδρον» ἐκ δεξιῶν Του. Εἰς αὐτὸ θὰ ἀποτανθῶμεν εἰς ἐκεῖνο ποῦ ἀναγράφει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Ἐπίσκοπος Εὐχαΐτων - Αὐτός ὁ Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας ποῦ διέπρεψε ὡς θεολόγος εἰς τὴν Βασιλίδαν τῶν Πόλεων, τὴν Κωνσταντινούπολιν, Πρύτανις τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου - ἀναγράφει εἰς τὸν Κανόνα του ὅτι ἡ Κυρία Θεοτόκος κρατεῖ τὰ ὕψιστα ὑπουργήματα καὶ δικαίως Μετὰ Θεόν ἡ Θεός τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος ἡ ἔχουσα» δίδων οὕτω εἰς αὐτὴν τὴν πρώτην θέσιν μετὰ τὸν Παντοκράτορα Θεόν.

Αὕτη ἡ τιμιωτέρα τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξότερα τῶν Σεραφεὶμ ἐκοιμήθη μακαρίως, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Υἱός τῆς παραλαμβάνει τὴν πάναγνον ψυχὴν τῆς πρὸς τὸν Οὐρανόν. Ἡ Ἐκκλησία περαιτέρω χαρακτηρίζει τὴν Κοίμησιν τῆς ὡς μετástασιν, διότι ὁ ἅγιος Θωμᾶς μὴ προλαβὼν νὰ εὕρισκεται, θεῖα βουλήσει, κατὰ τὴν ἐξοδὸν τῆς, ἐζήτησε ν' ἀνοιχθῇ ὁ τάφος καὶ εὐρέθῃ πρό τοῦ ἐξόχου γεγονότος τῆς Μετástασεως τῆς. Αὐτὸ τὸ πιστεύομεν ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι ἀδιστάκτως καὶ ἀντὶ Κοιμήσεως ἀναφέρομεν πολλάκις Μετástασεως. Δέν ἦτο δυνατόν ὁ Ἀναστάς Κύριος νὰ μὴν παραλάβῃ ὁλόσωμον «ἀφθαρτισμένην» τὴν ἁγίαν μητέρα Του εἰς τὴν ἐνδοξον θεϊκὴν μακαριότητα, ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός.

Ἡ ὕμνολογία τῆς Ἐκκλησίας πλέκει τοὺς ὡραϊστέρους ὕμνους μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἀποδόσεως, καὶ ἀναφέρει χαρακτηριστικῶς ὅτι ἡ ἐνδοξος Κυρία Θεοτόκος ἐκοιμήθη καὶ «Θεαρχίῳ νεύματι» παρευρέθησαν οἱ Ἀπόστολοι ἐκ τῶν περάτων τῆς Γῆς καὶ μαζί μ' αὐτούς ὁ ἅγιος Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος καὶ ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ἄ.

Θά ἦτο εὐκόλον νὰ παραθέσωμεν ὅπως γράφει τὸ Μηναῖον τοῦ Αὐγούστου τὰ ἐγκώμια τὰ ὁποῖα ἐξέφεραν πρὸς Αὐτὴν οἱ Ἀπόστολοι ἀλλὰ ἄς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν γι' αὐτοὺς ποῦ εἶναι φίλοι αὐτῆς τῆς εὐλογημένης πρακτικῆς, τὸ νὰ κατέχουν Μηναια καὶ νὰ κάνουν χρῆσιν αὐτῶν. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ ἐξάρωμεν εἶναι πῶς οἱ ὕμνοι τῶν πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου εἶναι ἀμμιήτου φιλολογικῆς ἀξίας, δυνάμεως καὶ συντριπτικῆς συγκινήσεως! Ἀλλὰ ἡμεῖς, κινούμενοι ἀπὸ χριστιανικὸν ζῆλον, ἄς ἀναφέρωμεν τὸ Δοξαστικόν εἰς 8 ἤχους τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ, διότι πλεῖστοι ἐξ ἡμῶν μὴ προσερχόμενοι εἰς αὐτόν κατὰ τὴν 14ην Αὐγούστου, χάνουν τὴν πνευματικότητα ἢ ὁποῖα ἀπορρέει ἀπ' αὐτό.

«Θεαρχίῳ νεύματι, πάντοθεν οἱ Θεοφόροι Ἀπόστολοι, ὑπὸ νεφῶν μεταρσίως αἱρόμενοι. Καταλαβόντες τὸ πανάχραντον καὶ ζωαρχικόν σου σκῆνος, ἐξόχως ἡσπάζοντο, αἱ δὲ ὑπέρτεροι τῶν Οὐρανῶν Δυνάμεις σὺν τῷ οἰκείῳ Δεσπότη παραγενόμεναι, τὸ Θεοδόχον καὶ ἀκραϊφνέστατον σῶμα προπέμπουσι, καὶ ἀοράτως ἐβῶν, ταῖς ἀνωτέραις Ταξιαρχίαις Ἰδοὺ ἡ παντάνασσα Θεόπαις παραγένονεν. Ἄρατε πύλας καὶ ταύτην ὑπερκοσμίως ὑποδέξασθε, τὴν τοῦ ἀενάου φωτός Μητέρα διὰ ταύτης γὰρ ἡ παγενῆς τῶν θροτῶν σωτηρία γέγονεν ἢ ἀτενίζειν οὐκ ἰσχύομεν, καὶ ταύτη ἀξίον γέρας ἀπονέμειν ἀδύνατον. Ταύτης γὰρ τὸ ὑπερβάλλον, ὑπερέχει πᾶσαν ἔννοιαν. Δι' ὃ ἄχραντε θεοτόκε, ἀεὶ σὺν ζωηφόρῳ Βασιλεῖ καὶ τόκῳ ζῶσα, πρέσβευε διηλεκτῶς, περιφρουρῆσαι καὶ σῶσαι ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας τὴν νεολαίαν Σου, τὴν γὰρ σὴν

προστασίαν κεκτήμεθα. Εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀγλαοφανῶς μακαρίζοντες».

Ἡμεῖς οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου με γνήσιον Ὁρθόδοξον πνεῦμα ἔχομεν τὴν μεγίστην εὐλογίαν νὰ τὸ λέμε 13 ἡμέρας ἀργότερα ἀπὸ τὰς Νεοσημερολογητικὰς Ἐκκλησίας. Ἀνοίγοντες τὰ μέσα ἐνημερώσεως ὀπτικά ἢ ἀκουστικά συμψάλλομεν μόνον, προσέξατε αὐτό, μετὰ τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία κατὰ θαυμαστόν τρόπον διέκοψε πνευματικούς δεσμούς μ' ὅλους τοὺς Οἰκουμενιστάς, πρὸς τιμὴν της. Ἐπίσης συμψάλλομεν μετὰ τὸ «ἀναφαινόμενον» Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας, τὸ ὁποῖον κρατεῖ τὴν Ὁρθοδοξίαν, καὶ μετὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος τὸ ὁποῖον συμβαδίζει μαζί μας,

ἀδιάσειστον στοιχεῖον τῆς Ὁρθοδόξου διαγωγῆς του, διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Αὐτὴν τὴν ἐπικήδειον ἔξοδον τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας πανηγυρίζομεν καὶ αἰτούμεθα ἀπ' Αὐτὴν, ποῦ εὐρίσκεται ἐκ δεξιῶν τοῦ Υἱοῦ της, νὰ μᾶς χαριτώσῃ, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ ἀνθρωπίνως δυνατοῦ, καὶ καταξιωθῶμεν καὶ ἡμεῖς, μετὰ ὀφθαλμούς ἀφθαρτισμένους, νὰ ἴδωμεν τὴν δόξαν της. Τώρα δέ, ἐν βίῳ εὐρισκόμενοι, νὰ σταθῇ ἡ πανσθενουργὸς Μεσίτρια, διὰ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς μας, ἀναφωνοῦντες τὸ ὑπὸ τοῦ ἀκαθίστου Ὑμνου «Χαίρε Νύμφη ἀνύμφευτε».

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡ. Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΙΣ

Ὁ Αὐγουστος εἶναι ὁ μῆνας ὁ ἀφιερωμένος εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον καὶ κατ' αὐτόν, παρ' ὅλον τὸν ἐπικρατοῦντα ὡς συνήθως καύσωνα, αἱ δεκαπέντε ἡμέραι του εἶναι ἄκρως νησιόητοι, χωρὶς λάδι. Κατὰ τὸ ἐσπέρας γίνονται αἱ Μικραὶ ἢ Μεγάλαι Παρακλησεις. Κανόνες ἄκρως κατανυκτικοί, (ἐκτενεῖς δεήσεις πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ) ζητῶντες τὴν μεσιτείαν της διὰ νὰ τύχωμεν συμπαθείας ἢ καλλίτερον εἰπεῖν ἐλέους, ἡμεῖς οἱ βεβαρημένοι μετὰ ἀνομήματα. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ἀγνωστον, διότι οἱ χριστιανοὶ ἐκ προσωπικῆς πείρας γνωρίζουν τὴν ἄμεσον ἀντίληψιν τῆς Παναγίας των.

Ἐκεῖνον ὅμως τὸ ὁποῖον εἶναι χαρακτηριστικόν εἶναι τὰ δύο κατὰ Λουκᾶν μικρὰ Εὐαγγέλια, τὰ ὁποῖα «διανθίζουν» τὰς παρακλήσεις εἶναι ἀποστοματικά διὰ τοὺς ἀρνητάς τῆς ιδιότητός της ὡς «Θεομήτορος».

Εἰς τὴν μικρὰν παράκλησιν βλέπομεν τὴν Παναγίαν, μόλις καλύπτουσιν τὰ δεκαπέντε ἔτη τῆς ἡλικίας της νὰ ἀνατρέχῃ χωρὶς νὰ ξέρῃ οὐδεὶς τίποτε, οὐδὲ ὁ μνήστῳρ της, πρὸς τὴν Ὁρεινὴν τῆς Ἰουδαίας, διὰ νὰ συναντήσῃ τὴν πρώτην ἐξαδέλφην της Ἐλισάβετ, ἄτεκνον, καὶ πλησιάζουσα τὸ Πεντηκοστόν ἔτος τῆς ἡλικίας, διὰ νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ τὸ Πανευφρόσυνον γεγονός, τῆς θείας κυοφορίας καὶ ὅτι, καθ' ἃ τῆς εἶπε ὁ Ἄγγελος ὅτι ἡ ἐξαδέλφη σου Ἐλισάβετ ἔχει 6 μῆνες ποῦ συνέλαβε, θεῖα Βουλὴ τὸν Πρόδρομον Ἰωάννην. Ἐκεῖ «ἐξελίσσεται» ἡ συνάντησις τῶν δύο ἐξαδελφῶν, ἀσυλήπτου καὶ ἐπαναλήπτου σκηνῆς γεγονός· Ἐκεῖ ἡ γραῖα Ἐλισάβετ προσφωνῇ τὴν μικρὰν ἐξαδέλφη της ὡς Μητέρα τοῦ Κυρίου της.

«Καὶ πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ Μήτηρ τοῦ

Κυρίου μου πρὸς με; Ἰδοὺ γάρ ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὠτά μου ἐσκίρτησεν τὸ βρέφος ἐν ἀγαλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου» (Λουκ. Α. 43).

Ἡ Μαρὶαμ δὲ ἀποφθέγγεται προφητικά ρήματα, τὰ ὁποῖα ἀκούομεν ἐν τῇ καθημερινῇ ἀκολουθίᾳ κατὰ τὴν 9ην Ὠδὴν, τὴν ἀφιερωμένην εἰς τὴν Παρθένον! «Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἡγαλίασε τὸ Πνεῦμα μου ἐπὶ τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι μου.....κ.λ.π.»

Ποῖοι ὀφθαλμοὶ μένουν ἀδάκρυτοι μπροστά σ' αὐτὸ τὸ θεῖον μεγαλεῖον;

Τὸ δεῦτερον Εὐαγγέλιον ποῦ ὁμιλεῖ ὁ Κύριος πρὸς τὴν Μάρθα ὅτι ἡ «Μαρία ἐξελέξατο τὴν ἀγαθὴν μερίδα (σωστὴ ὁδὸς τῆς Σωτηρίας) της ἀκούουσα, παρά τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, τὰ ἀνεπανάληπτα λόγια τοῦ Σωτῆρος, Καὶ ἐκεῖ κάποια γυνὴ μετὰ φωνὴν στενωπρία (ὡς ὑδάτων πολλῶν):

«Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσα ὅσε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασες»

καὶ ὁ Κύριος ἀνταπάντησε

«Πράγματι, ἔχεις δίκιο, ὦ γύναι, διὰ νὰ μακαρίζῃς τὴν Μητέρα μου, ἀλλὰ εἶναι μακάριοι καὶ αὐτοὶ - εἰς τοὺς αἰῶνας χριστιανοὶ - ποῦ ἀκούουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐφαρμόζουν εἰς τὴν ζωὴν των.

Ποῖος, ποτέ δὲν ἐμακάρισε τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία δυστυχῶς, ἀποτελεῖ ὑβριστικὸν στόχον ἐκ μέρους τῶν αἱρετικῶν! Ἀλοίμονόν τους.....

Αὐτὰ τὰ Εὐαγγέλια εἶναι ὅπως ἀναφέρω ἄκρως ἀποστοματικά διὰ τοὺς «βεβήλους» ἐνῷ γιὰ μᾶς ἡ κλεῖς τοῦ Παραδείσου.

Χ.

ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΘΑΥΜΑ ΕΠΙΒΡΑΒΕΥΟΝ ΟΥΡΑΝΟΘΕΝ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΑΓΩΝΑ

Ο τόπος του μαρτυρίου του Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Νικολάου. Φαίνονται οἱ ρίζες τοῦ δένδρου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκρεμάσθη καὶ ἐμαρτύρησε ὁ Ἅγιος καὶ ἐκεῖ κάθε ἔτος ἀναβλύζει τὸ αἷμα καὶ βρέχει τὸ χῶμα.

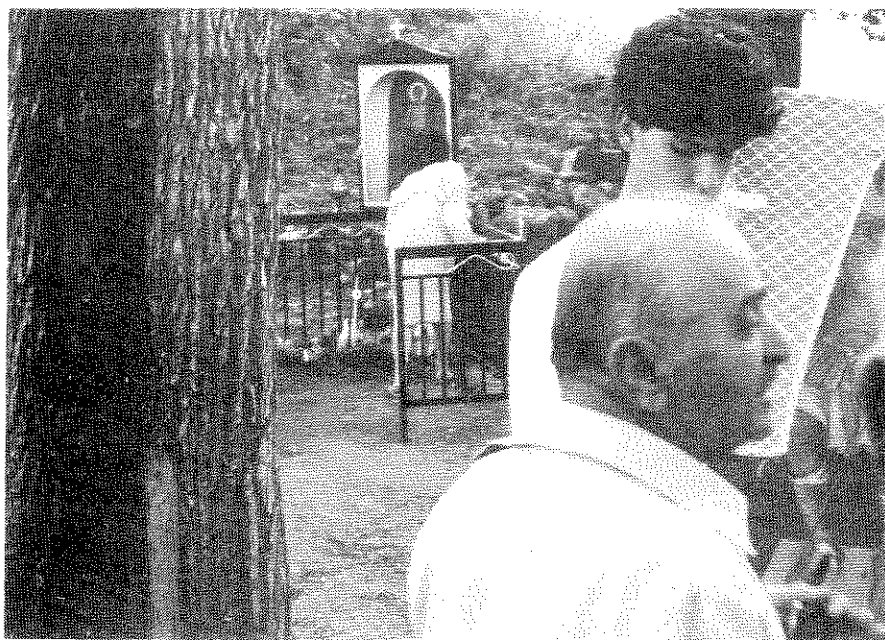
Ἡ ἄπειρος εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ πολλάκις ἐκδηλοῦται ὑπερφυσικῶς, θαυματουργικῶς, ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ζῶα, ὅπως ἡ ὄνος τοῦ Βαρλαάμ ἢ ὁ μιλήσασα. Ἀριθ. 22 Κ 28 Π.Δ.

Μιά τοιαύτη ἐκδήλωση τῆς θείας χάριτος ἐζησαμε καὶ ἡμεῖς κατὰ τὴν μετάβασίν μας κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Νικοκάου εἰς τὰ Βούνενα τοῦ Νομοῦ Λαρίσης τὴν 9.00 π. μ. Μαΐου 1989. Τό παρελθόν ἔτος Μαΐος 1988 κατὰ τὴν Κατασκευὴν τῆς οἰκίας μου εἰς Νέαν Κηφισίαν ὁ σιδηρουργὸς Μιλτιάδης μετὰ τοῦ υἱοῦ του μᾶς ἀφηγήθη τὸ ἐξῆς θαῦμα: «Μᾶς λέγει μετέβημεν μετὰ τοῦ υἱοῦ μου καὶ ἄλλων ἀδελφῶν εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ὁσιομάρτυρος Νικολάου εἰς τὸ χωρίον Βούνενα τοῦ Νομοῦ Λαρίσης τὴν 9ην Μαΐου 1988 ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου, κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον (ὁ Ἅγιος μαρτύρησε τὸ ἔτος 720) καὶ ὑπέστη φρικτά

μαρτύρια ὑπὸ τῶν Ἀβάρων. Εἰς τὸν τόπον τοῦτον τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου κατ' ἔτος τὴν 9ην Μαΐου ἡμέρα τῆς ἐορτῆς του κατὰ τὸ πατριον ἐορτολόγιον, ρέει αἷμα ἀπὸ τὸ δένδρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐμαρτύρησε καὶ ἀναβλύζει ὕδωρ, ἁγίασμα. Καὶ μοῦ ἔδωσε τεμάχιον βάμβακος μὲ τὸ αἷμα τοῦ Ἁγίου τὸ ὁποῖον περιουνέλεξε ἀπὸ τὰς ρίζας καὶ τῶν κορμῶν τῶν δένδρων.

Μοῦ προξένησε ἐντύπωση τὸ γεγονός καὶ ἐφέτος μετὰ ὀρισμένων ἀδελφῶν ἐν Χριστῷ, ἀπεφασίσαμεν νὰ μεταβῶμεν ἐκεῖθεν, πρὸς ἁγιασμόν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς πίστεώς μας, καὶ δικαίωσιν τοῦ Ἱεροῦ ὑπὲρ τῆς Ἑορτολογικῆς Ἑνότητος ἀγῶνος.

Ἐεκινήσαμε μὲ δύο αὐτοκίνητα τὴν 9-5-89, τὴν ἱερὰν ὁδοπορίαν πρὸς τὸ χωρίον Βούνενα, ὅπου πλησίον τοῦτο, διερχόμενοι τοῦ καταπράσινου Θεσσαλικοῦ κάμπου, πλησιάζομεν τὸν τόπον τοῦ μαρτυ-

Εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου διακρίνεται εὐχερῶς τὸ ρέον αἷμα, εἶναι κόκκινον τὸ δὲ ἕτερον ἔχει τὸ φυσικὸν χρῶμα τοῦ δένδρου.

ρίου τοῦ Ἁγίου.

Ἀπέχοντες περίπου 3 χιλιόμετρα, ἡσθάνθημεν εὐωδίαν ἄρρητον, συνοδεύουσα ἡμᾶς μέχρι τοῦ τόπου τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου. Ἀλλὰ κατὰ τὴν παραμονὴν μας ἐξακολουθεῖ καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησίν μας, μᾶς συνόδευσε περὶ τὰ 200 μέτρα.

Εἰς τὸν τόπον τοῦ ἁγίου τούτου, ποῦ ἔχυσε ὁ Ἅγιος τὸ αἷμα του διὰ νὰ ποτισθῇ τὸ δένδρον τῆς Ἁγίας ἡμῶν πίστεως, ζοῦμε τὴν Ὁρθοδοξίαν, ζοῦμε τὴν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Ζοῦμε τὴν θριαμβεύουσα καὶ στρατευομένην Ἐκκλησίαν μέ παρουσίαν εἰς μὲν τῆς θριαμβευούσης τὸν Ὁσιομάρτυρα Νικόλαον καὶ ἡμῶν ἐκ τῆς στρατευομένης καὶ τῶν παρευρισκομένων 50 περίπου ἐν ὅλῳ ἀδελφῶν. Μὲ ἐξακολουθητικὴν εὐωδίαν καὶ μέ παρουσίαν τοῦ αἵματος τοῦ Ἁγίου, τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο ἀπὸ μίας κοιλότητος τοῦ δένδρου, εὕρισκομένης 3 μέτρα περίπου, ἔκθαμβοι ζοῦμε τὸ θαῦμα. Ἀνῆλθε κάποιος ἐκ τῶν παρευρισκομένων ἀγροτῶν μέ κλίμακα εἰς τὴν κοιλότητα τοῦ δένδρου καὶ ἔλαβε ἐξ αὐτῆς διὰ τεμαχίου βάμβακος τὸ ρέον αἷμα, τὸ ὁποῖον ἐγέμισε τὸν βάμβακα καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἔρεε μέχρι τῆς γῆς.

Ἐπίσης, εἰς τὸ παρακείμενον 2 μέτρα περίπου δένδρον, τὸ ὁποῖον ἔχει λόγῳ τῆς πολυκαιρίας ξηρανθεῖ καὶ ἀπομένουν μόνον οἱ ρίζες του, τὸ αἷμα τοῦ Ἁγίου εἶχε βρέξει τὸ χῶρο ὡσάν νὰ ἐποτίσθῃ μέ

νερό. Εἰς τὸ δένδρον τοῦτο κατὰ τὴν παράδοσιν ἐκρέμασαν τὸν Ἅγιον οἱ Ἀβάροι κατὰ τὸ 720 μ.Χ.

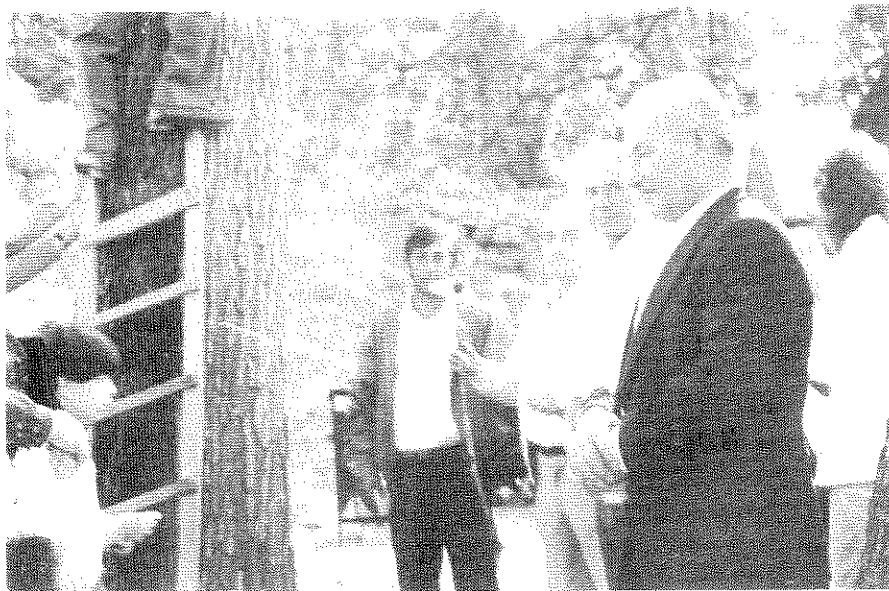
Ὁ γράφων ταῦτα, πάσχων ἐκ Ζαχαροδιαβήτου, ἐζήτησα νερό λόγῳ τῆς ἀσθενείας μου καὶ μοῦ εἶπον οἱ παρευρισκόμενοι ἀγρότες ὅτι ὅπως τὸ αἷμα ἔτσι καὶ τὸ νερό - ἀγίασμα - παρουσιάζεται μία φορά τὸ ἔτος κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου μέ τὸ Παλαιὸν Ἑορτολόγιον, τὴν 9ην Μαΐου. Τοῦ ἀγιάσματος τούτου, ἡ χάρις εἶναι ἐμφανής, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μάλιστα ἡσθανόμην τὴν χάριν του.

Ἀλλὰ καὶ ἡ σύζυγός μου Παρασκευή, ὅταν μετέβην εἰς τὸν ἱερόν Ναόν πρὸς προσκύνησιν τοῦ Τάφου τοῦ Ἁγίου, ἔλαβον εἰς χεῖρας μου τὴν ἱεράν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου μέ ἓνα κερί καὶ μετέβην μέ τούς παρευρισκομένους εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου του. Εἰς τὸν κορμόν τοῦ δένδρου, ψάλλοντες τούς χαιρετισμούς τῆς Παναγίας. Κατὰ τὴν ὥραν τῶν χαιρετισμῶν, ἀντελήφθη ἡ σύζυγός μου ὅτι δέν εἶχε ἀνάψει τὸ κερί της καὶ προτοῦ νὰ τὸ ἀνάψει τοῦτο, αὐτὸ ἀνάψε μόνο του εἰς τὰς χεῖρας της. Σκεπτόμενη δὲ νὰ διατηρήσῃ ἀναμμένον ὡς Ἅγιον φῶς, παρατηρεῖ ὅτι εἶχε σβῆσει. Τὴν στιγμὴν ὁμως ἐκείνην εἶδε περίξ τοῦ κεριοῦ ἓνα γαλάζιο φῶς νὰ πλησιάζει τὸ φυτίλι προσπαθώντας νὰ τὸ ἀνάψει καὶ πράγματι ἀνάψε μόνον του διὰ δευτέραν φοράν.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐπανήλθωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας μεταφέροντες ἐντὸς φιαλίδιου τὸ αἷμα τοῦ

Ἐδῶ ὁ γράφων στηρίζει τὴν κλίμακα ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ νεαρός ἀγρότης ἔχει ἀνέλθει καὶ λαμβάνει ἀπὸ τὴν κοιλότητα τοῦ δένδρου διὰ βάμβακος τὸ ἀναβλύζον ἐκ αὐτῆς αἷμα.

Ἐν συνεχείᾳ μοῦ ἐδόθη ἀπὸ τὸν ἀγρότη ἡ βέργα ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας ἐμφαίνεται τὸ ἐπὶ τοῦ βάμβακος αἷμα τοῦ Ἁγίου.

Ἁγίου καὶ τοποθετήσαμε τοῦτο ἐπὶ τῶν Ἁγίων εἰκόνων, ἐπανελήφθη τὸ θαῦμα διὰ τρίτην φοράν.

Κατὰ τὴν συζήτησίν μας μετὰ ἄλλων ἀδελφῶν, σχετικὰ μὲ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου, ἡ σύζηγός μου πρὸς βεβαίωσιν τῶν θαυμάτων καὶ τῶν λεγομένων μου ἔλαβε ἀπὸ τὸ εἰκονοστάσιον τὸ φιαλίδιον μὲ τὸ αἷμα τοῦ Ἁγίου, παρατήρησε ὅτι ἡ κανδύλα ἦτο σβυστή καὶ ἐσκέφθη ὅταν ἀναχωρήσουν οἱ ἐπισκέπται, νὰ τὸ ἀνάψει. Ὅταν ὅμως ἐπέστρεψε ἡ κανδύλα ἦταν ἀναμένη ἀπὸ μόνῃ της.

Πιστεύω ὅτι ὁ κάθε ἀναγνώστης τῶν θαυμάτων τούτων θὰ πρέπει νὰ προβληματισθεῖ, ὅτι ἡ Μία, Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία δηλαδὴ θριαμβεύουσα ἐν οὐρανοῖς καὶ Στρατευμένη ἐν γῇ,

συγχρόνως συνεορτάζει καὶ συνομιλεῖ καθὼς ἀναφέρει καὶ ἡ ὑμνωδία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Θεοφανείων «Σήμερον τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει...» καὶ ὄχι μὲ τοὺς Αἰρετικούς (Φράγκους) τῆς Δύσεως πρὸς χάριν τῶν ὁποίων ἡ Καινοτόμος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διήρесе αὐτὴν εἰς Παλαιομερολογίτες καὶ Νεομερολογίτες.

Οἱ Βεβαιούντες:

Ἀλκιβιάδης Σέρελης, μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν 4 τέκνων του.

Αἰκατερίνη Καλοπήτα

Ματίνα Λινάρδου

Σταῦρος Καραμήτσος Γαμβρούλιας μετὰ τῆς συζύγου του.

Εὐαγγελισμός Θεοτόκου Καραβὰ Πειραιῶς.

Βεβαρυμένος ἀπὸ τὴν πολυετῇ δρᾷσιν του ὁ σεβαστὸς π. Νικόλαος Καλοσκάμης ἀποσύρεται ἀπὸ τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας καὶ εἰς τὴν θέσιν του πρὸς τὸ παρόν, ἀντικαθίσταται ἀπὸ καλὸν ἱερατεῖον, τελευταίως δὲ παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας Ἰουστίνου ὁ ὁποῖος μὲ τὴν παρουσίαν του ἐκεῖ ἀναπληροῖ τὸ «κενόν». Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον, ὁ οἰοσδήποτε διαπιστώνει, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτῇ, εἶναι ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἱεροψάλτας

κον Χρυσόστομον Γεωργιάδην καὶ κον Μιχαὴλ Φαμέλη ὁ π. Νικόλαος εἶχε προετοιμάσει ἓνα σημαντικὸν ἀριθμὸν νέων ἀπὸ 15-20 ἐτῶν οἱ ὅποιοι εἶναι ἀριστοὶ βοηθοί, καὶ τῶν ἱεροψαλτῶν καὶ τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτοὶ οἱ νέοι καταρτίζονται καὶ μουσικῶς καὶ αὐριο θὰ εἶναι πρώτης τάξεως ἱεροψάλται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Θὰ ἦτο συνεπῶς εὐχῆς ἔργον ἂν μερικοὶ ἐξ αὐτῶν θὰ ἀκολουθοῦσαν καὶ τὸ ἱερατικὸν στάδιον ἰδιαίτερα σήμερον διὰ τὴν χειμαζομένην Ἐκκλησίαν μας.

ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ὁδ. Δημοκρίτου 20

Ἀχαρναὶ Ἀττικῆς

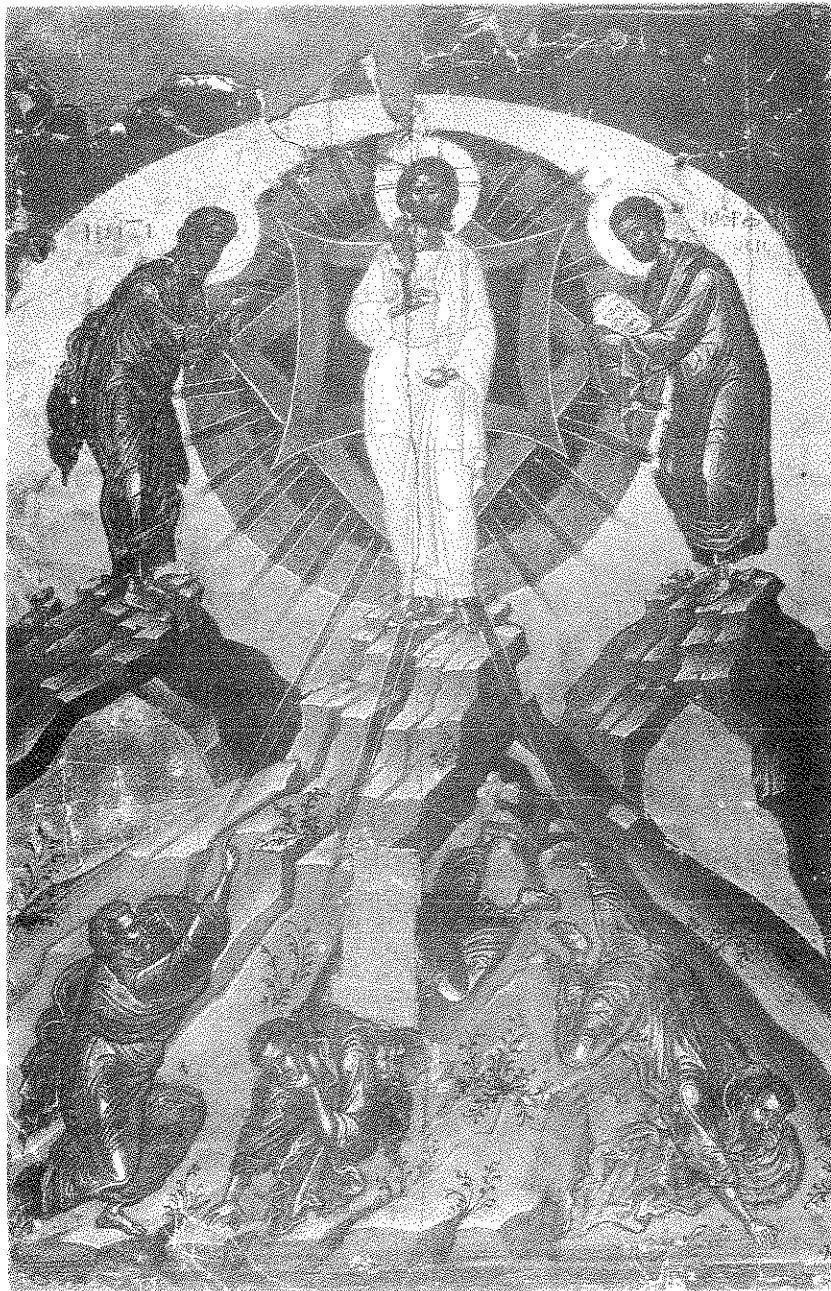
Διὰ τοῦ παρόντος Ἀρχιερατικοῦ σημειώματος διορίζομεν τοὺς κάτωθι ὑπογεγραμμένους ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀχαρνῶν κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος (Γ.Ο.Χ.), Σωματεῖον εἰς ὃ ἀνήκει ὁ ἐν λόγῳ Ἱερός Ναός.

1. Γεωργία Παγῶνα.
2. Βασιλικὴ Καλογεροπούλου.
3. Μαρία Βελτσέκου.
4. Νικόλαος Καγκάρκης.
5. Νικόλαος Παγῶνας.
6. Εὐάγγελος Κακαβάκης.
7. Ἀπόστολος Τζοάνος.

Ο

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ι. Μονή Σταυρονικήτα, "Άγιον Όρος.

Η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος. Θεοφάνους του Κρητός, 1546.

Τὴν 6ην Αὐγούστου ἡ Ἐκκλησία μας εὐκλεῶς πανηγυρίζει τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸ Θαβώρειον Ὅρος καὶ διασαλπίζει τὸ ἐξάισιον τοῦτο γεγονός μετὰ τὴν προσήκουσαν λαμπρότητα καὶ τὸν πανηγυρισμόν.

Κατ' αὐτὴν ὁ Κύριος Ἰησοῦς ὀλίγου χρόνου πρὸ τῆς μεταβάσεώς του εἰς Ἱεροσόλυμα διὰ τὸ Πάθος Του, παραλαμβάνει τρεῖς ἀπὸ τοὺς μαθητάς του τὸν Πέτρον, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην καὶ τοὺς μεταφέρει εἰς τὸ θαβώρειον Ὅρος διὰ νὰ λάβῃ ἐκεῖ ἡθεὶς καὶ ἐνδοξός του Μεταμόρφωσις. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ὁ Ἰησοῦς ἤθελε νὰ τοὺς ἀποκαλύψῃ μέρος τῆς ἀστέκτου θεϊκῆς του ὑποστάσεως, ὅσο ἡδύναντο νὰ ἐννοήσουν οἱ μαθηταὶ του καὶ τοὺς ἐνδυναμώσῃ ψυχικὰ διὰ τὸ ἐπερχόμενον πάθος. Κατ' αὐτὴν τὸ πρόσωπόν του ἐλαμψεν ὡς ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἱμάτιά του ἐγένοντο λευκὰ ὡς τὸ φῶς.

Κατὰ τὴν μεταμόρφωσιν βλέπομεν ἐπίσης καὶ τὸν Οὐράνιον Πατέρα νὰ τὸν ἀνακηρύσσει υἱὸν ἀγαπητόν καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἰδεί νεφέλης νὰ ἐπισκιάζῃ τοὺς μαθητάς του. Ἐπίσης δύο ἐπίσημοι Προφῆται ἐνεφανίσθησαν κατὰ τὴν Μεταμόρφωσιν ὁ Μωϋσῆς καὶ Ἠλίας οἱ ὅποιοι περιστοιχίζουν τὸν Κύριον τῆς δόξης. Ὁ μὲν προφήτης Μωϋσῆς ὁ πρῶτος ἐκ τῶν ἀποθανόντων προφητῶν ὁ δὲ προφήτης Ἠλίας ἀνελήφθη ἐν συσσεισμῷ εἰς τὸν Οὐρανὸν ὅπως ἀναγράφει ἡ Βίβλος (Βασιλ. 2.1. 6-14).

Θὰ ἦτο εὐλόγον νὰ κάμωμεν μίαν μικράν παρένθεσιν διὰ τὸν πρωτοκορυφαῖον Πέτρον, κατόπιν αὐτῆς τῆς ὀφθαλμοφανοῦς θεϊκῆς ἐνεργείας τοῦ Κυρίου μας πῶς ἠρνήθη τοῦτον ἐνώπιον μιᾶς παιδίσκης καὶ ἄλλων δούλων ἐν τῷ Πραιριῳ. Ἄς φοβηθῶμεν ἀδελφοί μου ἓνα τοιοῦτον φαινόμενον ἀρνήσεως ἢ μὴ ὀρθῆς ὁμολογίας ἐν τῷ βίῳ μας. Ἀλλὰ κατόπιν τῶν δακρύων τοῦ Πέτρου καὶ τῆς συντριβῆς συνεχωρήθη ἀπὸ τὸν Ἀναστάντα Κύριον καὶ τὰ ἐν τῷ Θαβωρεῖῳ ἐξελιχθέντα θεῖα γεγονότα διαποτίζουν ὅλην τὴν ζωὴν τοῦ Θείου Πέτρου ὅπως ἀναγράφει εἰς τὴν Β' Καθολικὴν Ἐπιστολὴν Κεφ. 1. 17.

«Λαβὼν γάρ παρὰ Θεοῦ Πατρὸς τιμὴν καὶ δόξαν φωνῆς ἐνεχθείσης αὐτῷ τοιαύδε ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς δόξης, οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, εἰς ὃν ἐγὼ εὐδόκησα».

Ἡ Ἐκκλησία μας κατὰ τὴν δεκαπενθήμερον ἀσπτηρὰν νηστείαν ποῦ ὀρίζει ἔχει τοποθετήσῃ τὴν 6ην Αὐγούστου ἡμέραν χαρμόσυνον καὶ πανηγυρικὴν καὶ καλούμεθα νὰ τὴν «ζήσωμεν» μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ καὶ ἀγαλιάσεως.

Κλείνων τὴν ὀλιγόλογον πραγματείαν μου ἃς ἀναφερθῶ εἰς τὸ ἀπολυτικίον τῆς ἐορτῆς τὸ ὁποῖον γλαφυρῶς συνοψίζει πῶς ὁ Κύριος ἀποκαλύπτει ἓνα μέρος τῆς δόξης εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐκλεκτοὺς μαθητάς Του:

«Μεταμορφώθης ἐν τῷ Ὄρει Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς Σου, τὴν δόξαν σου, καθ' ὥς ἡδύναντο λάμψον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ ἀεῖδιον πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι».

καὶ νὰ τὸν παρακαλέσωμεν τὸν Μεταμορφωθέντα Κύριον νὰ λάμψῃ καὶ σέ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς τὸ ἀνέσπερον φῶς Του, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου ἥς τὴν Κοίμῃσιν ἐορτάζομεν μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας!

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ο Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζής.

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 30

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

(Αἱ εὐλογίαι ἀπ' Αὐτήν).

Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου, ποῦ ἐορτάζει τὸν Αὐγουστο ἡ Ἐκκλησία μας, εἶναι ἀπὸ τῆς πρῆς μεγάλης Δεσποτικῆς Ἑορτῆς. Οἱ συνθήκες ὑπὸ τὰς ὁποίας συνέβη τὸ λαμπρὸ αὐτὸ γεγονός, ἀλλὰ καὶ οἱ λεπτομέρειες τῆς Θείας Μεταμορφώσεως ἐρχονται νὰ μᾶς διδάξουν πολλά. Κάθε φράσις κάθε λέξις, ἀλλὰ καὶ κάθε λεπτομέρεια τῆς Θείας Σκηνῆς τοῦ Θαβώρ εἶναι καὶ μὴ ἀποκάλυψις. Ὁ Κύριος ἐπέτελεσε πολλά θαύματα κατὰ τὴν ἐπίγειαν ζωὴ Του. Ἀνέστησε νεκροὺς θεράπευσε παραλύτους, ἔδωκε τὸ φῶς σὲ τυφλοὺς, τὸ θαῦμα ὅμως τῆς Μεταμορφώσεως εἶναι πᾶν ἀπ' ὅλα. Τὸ πρῶτο μετὰ τὴν Ἀνάστασί Του.

Λοιπὸν, ἂς ἐξετάσωμε τὸ νόημα τῆς Μεταμορφώσεως. Ἄς δοῦμε τὰ περιστατικὰ αὐτοῦ τοῦ γεγονότος. Ἄς ἐμβαθύνωμε στὴν ἐπιθυμίαν τῶν μαθητῶν, νὰ μένουν στὴν Κορυφὴ τοῦ Ὄρους καὶ ἂς ἀκούσωμε τὴν οὐράνιον φωνή: «Οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα. Αὐτοῦ ἀκούετε».

Τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ γεγονός τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου εἰς τὸ ὄρος Θαβώρ συνέβη ὀλίγον πρὸ τῶν δραματικῶν γεγονότων τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος τῶν Παθῶν. Καὶ ἀσφαλῶς ἓνας ἀπὸ τοὺς σημαντικοὺς λόγους εἶναι καὶ ἡ ἀποκάλυψις τῆς Θείας φύσεως τοῦ Σωτῆρος. Καὶ μάλιστα χαρακτηριστικός ἐστὶν καὶ ὁ χρόνος κατὰ τὸν ὁποῖον συνέβη. Ὁ Κύριος πρὸ τοῦ πάθους ἠθέλησε νὰ φανερῶσι εἰς τοὺς τρεῖς Αὐτοῦ μαθητὰς Πέτρον, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὴν δόξαν Του, ὥστε νὰ ἔχουν ἓνα ὑπερλαμπρὸ δεῖγμα, ἀλλὰ καὶ ἀποδείξιν τῆς Θείας Του ιδιότητος. «.....δεῖξας τοῖς μαθηταῖς Σου τὴν δόξαν Σου καθὼς ἠδύνατο» μᾶς λέγει τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς. «Καὶ ὡς ἐχώρουν οἱ μαθηταὶ Σου τὴν δόξαν Σου Χριστέ ὁ θεὸς ἐθεάσαντο» ἀναφέρει τὸ κοντάκιον. Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι μοναδικὸ στὴν ἱστορίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ στὴν παγκόσμιον ἱστορίαν.

Δόθηκε ἡ εὐκαιρία, οἱ μαθηταὶ νὰ δοῦν μίαν ἀκτῖνα τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου. Καὶ ἡ παρουσία τῶν δύο ἐκπροσώπων τῆς Π. Διαθήκης, τοῦ Μωϋσῆ καὶ τοῦ Ἠλία, «μετ' Αὐτοῦ συλλαλούντων», δεικνύει, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ θεὸς Νομοθέτης καὶ Ἐκεῖνος ποῦ ἐφώτισε τοὺς Προφῆτας. Ἔτσι ἐποπτικά οἱ τρεῖς μαθηταὶ καὶ μάρτυρες τοῦ λαμπροῦ γεγονότος

πληροφοροῦνται, ὅτι ἡ δεσπόζουσα φυσιογνωμία τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Οἰκονομίας εἶναι μόνον ὁ Χριστός.

Ἡ Μεταμόρφωσις, ἡ θέωσις καὶ ἡ δόξα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Κυρίου συμβολίζει καὶ δίδει μὴ παραστατικὴ εἰκόνα τοῦ τί πρόκειται νὰ συμβεῖ καὶ μὲ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὴν ἑνδοξὴ ἐκείνην ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ κληθοῦν οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς εἰς τὴν ἡτοιμασμένην εἰς αὐτοὺς Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ἐννοεῖται, ὅτι, γιὰ νὰ συμμετάσχωμε σὲ μὴ παρόμοια δόξα καὶ τιμὴ, χρειάζεται προηγουμένως ν' ἀνυψωθῶμεν ἀπὸ τῆς γῆς. Νὰ μεταφερθοῦμε στὸ Θαβώριον ὄρος τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν. Πρέπει νὰ προηγηθεῖ ἡ ψυχικὴ μας ἀνάπλασις καὶ ἀναμόρφωσις.

Ἄς μποῦμε ὅμως καὶ ἐμεῖς σ' αὐτὴν τὴν φωτεινὴν νεφέλην τῆς Θείας Μεταμορφώσεως. Νοερά ἂς ζήσωμε τῆς ὡραίας καὶ ἀνθρωπίνως ἀσύλληπτης αὐτῆς σκηνῆς.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, ὁ ὁποῖος ἀκουσε τὴν ἀφήγησιν αὐτῆς τῆς Μεταμορφώσεως, τὴν περιγράφει μὲ πολλὴ λιτότητα καὶ παραστατικότητα. Λέγει, ὅτι ὁ Κύριος παρέλαβε τοὺς τρεῖς μαθητὰς Του καὶ τοὺς ὡδήγησεν εἰς ὄρος ὑψηλόν, τὸ ὁποῖον ἀργότερα ὁ Πέτρος τὸ ἀποκαλεῖ Ἅγιον Ὄρος. Καὶ ἐκεῖ μετεμορφώθη μπροστὰ τοὺς. Ξαφνικὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου φωτίστηκε καὶ ἔλαμψε ὡς ὁ ἥλιος. Τὰ ἱμάτιά Του ἐγίναν τόσο λευκὰ καὶ ἀπαστράπτοντα, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχει μέτρο συγκρίσεως μὲ ὅσα ἔχομε στὴν διάθεσίν μας.

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἐξαιρετὴ θέα, ἀλλὰ καὶ φαντασμαγορικὴ Σκηνὴ παρουσιάζονται δύο ἀντιπροσωπευτικοὶ τύποι τῆς Π. Διαθήκης. Ὁ Μάρκος συμπληρώνοντας τονίζει, ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ ἄνδρες, κατὰ τὴν τόσο ἑνδοξὴ ἐκείνη ὥρα, συζητοῦσαν μὲ τὸν Κύριον, γιὰ ὅσα ἔμελλον νὰ συμβοῦν σὲ λίγο στὴν Ἁγία πόλιν. Συνεπαρμένος ὁ Πέτρος ἀπὸ τὴν ἀπερίγραπτη καὶ μακαρία αὐτὴ στιγμὴ, θέλει νὰ διαικονίσει τὴν παραμονὴν του στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Θαβώρ.

Δὲν μποροῦμε ὅμως ν' ἀντιπαρερχώμεθα τὴν ἁγίαν ἐπιθυμίαν τοῦ Πέτρου, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Μωϋσῆ καὶ τοῦ Ἠλία, ἐπρότεινε στὸν Κύριον νὰ μείνουν ἐκεῖ, μέσα στὴν φωτεινὴν νεφέλην, καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν τὴν θεῖαν ἐκείνην δόξαν. Ἡ

πρότασίς του ἦτο: «Κύριε καλόν ἐστὶν ἡμᾶς ὥδε εἶναι».

Διατί ἄρα γε ὁ Πέτρος ἠθέλησε νὰ μείνουν ἐκεῖ; Διότι ἡ σκηνή τῆς Μεταμορφώσεως ἔδωσε στὸν Πέτρο τὴν ἐντύπωση, ὅτι εὐρίσκεται ἤδη ἐντὸς τῆς θείας μακαριότητος. Μέσα στοὺς κόλπους τῆς θείας καὶ αἰωνίας ζωῆς. Μέσα στὸν Παράδεισο. Δέν μποροῦσε νὰ φανταστεῖ, ὅτι ἦτο δυνατό νὰ ὑπάρξει τελειότερα μακαριότης ἀπ' αὐτὴν πού ἀπελάμβανε.

Καὶ τί εἶχαν δεῖ τὰ μάτια των; Τὸν θεόν στὸν θρόνο Του περιστοιχούμενον ἀπὸ μυριάδες ἀγγέλων; Τοὺς δικαίους καὶ Ἁγίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης; Τοὺς μεγαλόπνοους Προφῆτες. Ὁχι, τίποτε ἀπ' αὐτά. Εἶδαν ἀπλῶς μία πτυχὴ, μιά ἀκτίνα τῆς Θεότητος, κάτι ἀπὸ τὴν ἀπειρὴ θεότητα, κάτι ἀπὸ τὸ ἀπειρον κάλλος τῆς θείας μεγαλειότητος.

Ἐάν λοιπὸν τὸ ὅρος Θαβώρ μὲ τὴν ἀμυδράν ἀποκάλυψι, τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου τόσο πολὺ κατεκυρίευσε τίς ψυχές τῶν τριῶν μαθητῶν, ποίος ἤμπορεῖ νὰ συλλάβει τὴν πλήρη δόξαν, τὴν μέλλουσάν ν' ἀποκαλυφθεῖ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους; Δέν εἶπε ἄλλωστε ὁ θεὸς Παῦλος, ἐξ ἀφορμῆς ὀπτασίας, ὅτι μάτι ἀνθρώπου δέν εἶδε καὶ ἀνθρώπινο αὐτὶ δέν ἄκουσε καὶ ἀνθρώπινη καρδιά δέν συνέλαβε τὰ ὅσα εἶχε δεῖ καὶ ἀκούσει. Μιά τέτοια λοιπὸν πλήρης δόξα, μακαριότης καὶ θεία εὐδαιμονία κοντά στὸν Θεὸ μᾶς περιμένει. Δέν θὰ λησμονήσωμε βέβαια τὴν παραγγελία, πού μᾶς δόθηκε ἀπὸ τὴν φωτεινὴ νεφέλη, τὸ «αὐτοῦ ἀκούετε».

Τὴν ἐποχὴ αὐτή, ν' ἀκούωμε τὸν ἡγαπημένον Υἱόν Του, μᾶς τὴν ἔδωκεν, Αὐτός ὁ Οὐράνιος Πατὴρ κατὰ τὴν τόσο ἐπίσημη ἐκείνη στιγμή. Εἶναι ὡς μία ἀπάντησις στοῦ «καλόν ἐστὶν ἡμᾶς ὥδε εἶναι» τοῦ Πέτρου. Ὑποδεικνύεται τώρα πὺ εἶναι τὸ πραγματικό καλὸ γιὰ ὅλους μας, καὶ πού ἔγκειται τὸ ἀληθινὸ μας συμφέρον. «Αὐτοῦ ἀκούετε». Εἰς αὐτὸν τὸν Κύριον ὀφείλομεν νὰ ὑπακούωμεν. Νὰ ὑπακούωμε στὶς ἐντολές Του, στοῦ ἱ. Εὐαγγέλιου. Νὰ ὁ βασικός κανόνας, πού θὰ μᾶς μορφώσει καὶ θὰ μεταμορφώσει ἀπὸ δόξα σὲ δόξα.

Ἄς ἀνοίξωμε λοιπὸν καλὰ τ' αὐτιά μας καὶ τὴν καρδιά μας. Ἄς ἀκούσωμε μ' ὅλη τὴ δύναμη τοῦ εἶναι μας τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου. Ἡ παραγγελία τοῦ Θεοῦ - Πατρός εἶναι: «Αὐτοῦ ἀκούετε». Δηλ. εἰς αὐτὸν καὶ ὄχι εἰς ἄλλον νὰ ὑπακούωμεν. Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού ἔχουν τὴν ἀξίωσι νὰ τοὺς ἀκούωμε. Ἀπαιτοῦν νὰ ὑπακούωμεν σ' αὐτούς. Πλὴν ὅμως δεσμευόμεθα ἀπ' Αὐτὸν τὸν Θεόν: «Αὐτοῦ ἀκούετε». Εἶναι δυνατόν νὰ ἀκούωμε καὶ ἄλλους. Καὶ νὰ συμμορφονόμεθα πρὸς τὰς ὁδηγίας των, ὅταν μὲ

τὴν πνευματικὴν των πείρα καὶ ὡς ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ μᾶς ὁδηγοῦν στοῦ Χριστοῦ τὴν ὑπακοήν.

Διατί νὰ ἀκούωμε μόνον εἰς τὸν Θεόν καὶ σ' ὅσους ὑποδεικνύει Ἐκεῖνος; Γιατί μόνον Αὐτός γνωρίζει τὴν ἀλήθεια καὶ μᾶς ὁδηγεῖ στὴν ζωὴ. Αὐτός εἶναι τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων. Τὸ παράγγελμα τοῦ Οὐρανίου Πατρός ἔχει καὶ ἄλλο νόημα. Σκοπὸν ἔχει νὰ μᾶς καταστήσει ἐνδόξους καὶ μακαρίους. Ἄς ἐνθυμηθοῦμε τοὺς εὐσεβεῖς ἄνδρας ἀπὸ τοῦ Ἀβελ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, τοὺς ἁγιασθέντας μὲ τὸν λόγον Του. Τῶν Ἀποστόλων ἡ δόξα, τῶν μαρτύρων τὸ στεφάνι, τῶν ἁγίων πατέρων ὁ χορὸς, κάθε ψυχὴ πού εἶχε μακαρίαν λήψιν, ὅλα τὰ πνεύματα τῶν δικαίων τὴν σωτηρίαν των χρεωστοῦν σ' αὐτὴν τὴν ὑπακοήν. Ἡ ἐντολὴ «Αὐτοῦ ἀκούετε» ἔχει στενὴν σχέσι μὲ τὴν ὅλη μεγαλειώδη καὶ ἀσύλληπτη ἀλλά καὶ ἀπερίγραπτη Μεταμόρφωσι τοῦ Κυρίου. καλούμεθα εἰς μίαν μόνιμη Μεταμόρφωσι μὲ τὴν ἀμοιβὴ τὴν αἰωνίαν ζωὴν ὑπακούοντες εἰς τὸν Κύριον.

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ

Ἐπιφυλῖς

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Γιὰ λίγες σταγόνες νερό.

Κάτω ἐκεῖ στὸν κάμπο πού τὸν φλογίζει τὸ λιοῦρι παράμερα στοῦ δρόμο ἔχει λιποθυμήσει ἓνας ἄνθρωπος. Μιά συντροφιά μηχανικῶν, πού μὲ τ' αὐτοκίνητό τους περνοῦν, σταματοῦν, γιὰ νὰ δώσουν χέρι βοηθείας. Καὶ ὅταν ὁ ταλαιπωρημένος διαβάτης συνέρχεται ψιθυρίζει: «νερό, νερό!...» Εἶναι φανερό, ὅτι τὴ μεσημεριάτικη ἐκείνη ὥρα τὸν κτύπησε θανάσιμα τὸ ἥλιοκαμα καὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ λίγες σταγόνες νερό, γιὰ νὰ συνέλθει.

Τί πιο ἀπλό καὶ τί πιο εὐκόλο ἀπὸ λίγες σταγόνες νερό; Καὶ ὅμως ἡ ἔλλειψις του ἀποβαίνει θανάσιμος!

Ὁ ἄνθρωπος περαστικός στὸν ἥλιοκαμένο κάμπο τῆς ζωῆς αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ἀκουμπήσει τὰ χεῖλη του σὲ κάποια πηγὴ καὶ νὰ δροσίσει τὰ φλογισμένα σπλάγχνα του. Κάποτε ὅμως τοῦ εἶναι τόσο δύσκολο νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν διακαῆ πόθο του. Καὶ ἔτσι διψασμένος καὶ βασανισμένος συνεχίζει τὴν κουραστικὴ ὁδοιπορίαν του καὶ κινδυνεύει ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ λιποψυχήσει.

Ὁ ὁδοιπόρος τῆς ζωῆς δέν εἶναι τόσο ἄτυχος σάν ἐκεῖνο πού λιποθύμησε γιὰ λίγες σταγόνες νερό. Σὲ κάθε βῆμα του ἀναβλύζουν οἱ κρουνοὶ τῆς θείας ἀγάπης καὶ γάργαρα «τὸ ζῶν ὕδωρ» τοῦ προσφέρει τὴν ἀναψυχή. Φτάνει νὰ σκύψει στὴν Πηγὴ καὶ «οὐ μὴ δηψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα».

N.

Η ΚΑΤΑΦΥΓΗ ΜΑΣ

ΕΙΣ τήν Παναγίαν είναι αφιερωμένοι κάθε χρόνον δύο έποχαι, οι Χαιρετισμοί και οι Παρακλήσεις. Γύρω από τας μεγάλας Θεομητορικάς εορτάς κινούνται αι ώραιαι αύται ακολουθίαι τής Ἐκκλησίας μας, ποῦ τόσων ἀπήχησιν ἔχουν εἰς τήν ψυχὴν μας. Ὁ Εὐαγγελισμός και ἡ Κοίμησις εἶναι οἱ δύο πόλοι μιᾶς ἁγίας ζωῆς αἰωρουμένης εἰς τὰ βάθη τῶν αἰώνων. Γύρω ἀπὸ αὐτάς σχηματίζονται οἱ κύκλοι τῶν στοχασμῶν μας. Ὁ Εὐαγγελισμός προμηνύει τήν σωτηρίαν, ἐνῶ ἡ Κοίμησις σφυρηλατεῖ τήν θρησκευτικὴν μας συνείδησιν, ποῦ συντηρεῖ τήν νοσταλγίαν μας δι' ἓνα κόσμον γαλήνης και μακαριότητος. Εἰς τήν μίαν Ἑορτὴν λειτουργεῖ ὁ Ἀρχιστράτηγος. Εἰς τήν δευτέραν ὑπηρετοῦν οἱ Ἀπόστολοι.

Ἄγγελοι και ἄνθρωποι γύρω ἀπὸ τήν Παρθένον δίδουν συνάντησιν εἰς μίαν πρωτότυπον ἐγκαρδιότητα. Ἡ μεταξὺ οὐρανοῦ και γῆς ἀπόστασις γεφυροῦται μέ τήν Παναγίαν, ἡ ὁποία συνδέει δύο κόσμους τόσον ἀνομοίους μεταξὺ τῶν.

Κάθε ἀρχὴ ἔχει τέλος. Ἡ Κοίμησις κλείνει τὸ «κεφάλαιον» τῆς σωτηρίας, τὸ ὁποῖον ἤρχισε μέ τήν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀγγέλου. Εἰς τήν Θεοτόκον ἔχουν συγκεντρωθῇ ὅλα τὰ χαρίσματα εἰς βαθμὸν τέλειον. Ἀγνότης, ταπεινώσις, σοφία, ὑπομονή, στοργή, κάλλος. Τὸ παράδειγμά της δὲν ἔχει ὅρια. Ἡ ζωὴ της εἶναι ἓνα μυστήριον και ἓνα τραγοῦδι.

Ἐζησε ἀθόρυβα, ὅπως τὸ νερό ποῦ τρέχει στὸ ρυάκι ἀνάμεσα ἀπὸ μυρωμένους θάμνους. Μία μετριόφρων σιωπὴ καλύπτει τήν ἀγνωτέραν ζωὴν, ποῦ ἐγίνε τὸ προσφιλέστερον τροπάριον εἰς τὰ ἀνθρώπινα χεῖλη. Ζῇ μέσα εἰς τὸ μυστήριον, ποῦ εἶναι τὸ στοιχεῖον της και εἰς τήν ὑπερκόσμιον ὑπαρξιν τῆς Θεοτόκου ἀκτινοβολεῖ τὸ ὑπερφυσικόν. Εἰς τήν Κοίμησιν δὲν αἰσθανόμεθα τήν Παναγίαν νεκράν. Πρόκειται περὶ πομπῆς ἱερᾶς, ποῦ ἐνθυμίζει λιτανείαν. Καὶ ὁ Τάφος της Γεθσημανὴ ἔμεινε κενός. Τὸ ἀχραντὸν σῶμα της διεφυλάχθη ἀφθαρτον και κατὰ τήν θανήν της. Ἀφθαρτος παρελήφθη ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ της και Δεσπότου εἰς οὐρανοὺς διὰ νὰ εἶναι ἡ νοσταλγία μας, ἡ σκέπη και ἡ καταφυγὴ μας. Ὁ ἀνθρώπινος πόνος της πλέκει ἐγκῶμα και ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου συνθέτει τὰ γλυκύτερα ἄσματα γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπόν της. Ἡ φυσιογνωμία της γεμίζει τήν ζωὴν μας. Ἐπιβλητικὴ και σοβαρά, μέ τὰ γνωρίσματα μιᾶς ἀπεράντου γλυκειᾶς στοργῆς και

σοβαρότητος εἰς τὸ ἱλαρόν πρόσωπόν της, εἶναι τόσον προσιτὴ εἰς ὅλους, ἀλλὰ και τόσον συμπαθὴς, εἰς σημεῖον ὥστε νὰ ἐλκύη τήν ἀγάπην μας. Σάν μαγνήτης δέχεται και κρατεῖ τήν στοργὴν τῶν τέκνων της. Πρὸς Αὐτὴν θὰ στρέφεται ἡ ἀγάπη μας, δίχως τὸν φόβον νὰ ἴδῃ τήν περιφρόνησιν, τήν ἀδιαφορίαν και τήν ἀποστροφὴν. Τὸ ἰδικόν της φίλτρον ἔχει τόσων κεντρομόλον δύναμιν, ὥστε καμμία ἀγάπη νὰ μὴ ἡμπορῇ νὰ συγκριθῇ πρὸς αὐτὴν και καμμία καρδία νὰ μὴ ἡμπορῇ νὰ μείνῃ ἀδιάφορος. Ἡ φωνὴ μας ἴσως νὰ εἶναι ἰσχνὴ και ἀσθενὴς. Πάντοτε ὅμως θὰ εὐρίσκη ἀπήχησιν εἰς τήν μητρικὴν ἀκοήν της. Εἰς τὰς ἐπικλήσεις και ἱκεσίας μας ἡ βοήθεια και ἡ μεσιτεία της ἀπαντοῦν σάν ἀντίλαλος.

Ἡ Παναγία ὁμιλεῖ εἰς τήν ἀσχημίαν μας. Παραμερίσατε τὰ πάθη και τὰς κακίας και θὰ ἰδῇτε τήν ἱεράν της μορφήν νὰ σᾶς φωτίζη και νὰ διαλύη τὰς ρυτίδας ποῦ ἔχουν χαράξει αὐλακὰς βαθεῖς εἰς τήν ψυχὴν σας. Ὅλα τὰ καλὰ ἐπίθετα εἶναι δοσμένα εἰς Αὐτὴν εἰς τὸν ὑπερθετικόν βαθμόν. Εἶναι ἡ προσωποποιήσις τῆς ἀρετῆς γενικά, ἀλλὰ κάθε ἐπὶ μέρους ἀρετῆς. Ὀμιλοῦμεν διὰ τήν Παναγίαν και τήν αἰσθανόμεθα ὡς τήν ὡραιότεραν γυναῖκα εἰς τήν ὡραιότεραν ἡλικίαν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τήν θέλει ἡ ψυχὴ μας και ἔτσι τήν ἀποθανάτισεν ἡ ἀγιογραφία τῆς Ἐκκλησίας μας. Μέ τήν ἀσπίλον ὡραιότητα εἰς τήν παρθενικὴν ὥραν τῆς Κόρης Ἐκεῖνης, ποῦ ἐγίνε ἡ ἐκλεκτὴ τοῦ Θεοῦ.

Παρατηροῦμεν τήν εἰκόνα της και αἰσθανόμεθα ἀνακούφισιν και γαλήνην. Προσευχόμεθα πρὸς αὐτὴν και ἡ καρδία μας γεμίζει ἀπὸ μύρα και εὐωδίας.

Ὅταν οἱ φόβοι σπαθίζουν τήν ὑπαρξίν μας και αἱ ἀνησυχίαι διὰ τὸ μέλλον ταρασσούν τήν ἡσυχίαν μας, ἄς προστρέχωμεν πρὸς Αὐτὴν μέ πίστιν διὰ τήν παρησσίαν της ἐνώπιον τοῦ Κυρίου και διὰ τήν ἀγάπην της πρὸς τοὺς φίλους τοῦ Υἱοῦ της.

Εἶναι ἡ Μεγαλόχαρη, τήν ὁποῖαν αἱ γενεαὶ μακαρίζουν ὡς τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι ἡ Κεχαριτωμένη, πρὸς τήν ὁποῖαν θὰ ἀνοίγουν μέ ἐλπίδα τὰ ἀνθρώπινα χεῖλη διὰ νὰ τήν ὑμνοῦν και τῆς ἐκλιπαροῦν ἔλεος και βοήθειαν.

Εἶναι ἡ Παναγία, πρὸ πάντων δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, ἡ ὑπέρμαχος στρατηγός, ἀλλὰ και ἡ καταφυγὴ και τὸ ἀγαλλιάμά μας.

ΑΡΧ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΑΡΚΑΣ

ΙΝΔΙΚΤΙΩΝ – ΕΝΙΑΥΤΟΣ ΚΥΡΙΟΥ

Παρ' όλο τό γεγονόςς ποῦ πάντα ἡ Φ.Ο. γράφει σχετικῶς διὰ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου καὶ τὸν χαρακτηρίζει ὡς Ἐνιαυτὸν Κυρίου καὶ κάνει σχετικὸν σχόλιον ἐζήτησα ἀπὸ τὴν Διεύθυνσιν ὅπως αὐτὴν τὴν φορὰν χαράξω ὀλίγας γραμμάς ἐκφέροντας τὴν ταπεινὴν μου γνώμην μέ τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἰνδικτιῶνος, καὶ δώσω οὕτω μικρὸν δείγμα τοῦ θρησκευτικοῦ μου παρόντος. Εἶναι τό ὄντι μεγίστη ἡ ἀναφορά ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἰνδικτιῶνος ὡς Ἐνιαυτός Κυρίου, ἐφ' ὅσον ὁ χαρακτηρισμός αὐτός τὸν τοποθετῇ ἱστορικῶς ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλειότητος.

Ἡ ἐλαχίστη αὐτῇ στιγμή ποῦ λέγεται «Ἐνιαυτός» τοποθετεῖται εἰς τὴν κλεψύδρα ὡς κάτι τό ἀσήμαντον, ἐμπρός εἰς τὴν αἰωνιότητα, ὁ δὲ παλαιός τῶν ἡμερῶν εὐρίσκεται εἰς τὸν θρόνον δόξης, ἃς δεχθῇ αὐτὸν τὸν Ἐνιαυτὸν τῆς Χριστότητός του μέσα εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς αἰωνιότητος. Ἀλήθεια τί μπορεῖ νά σταθῇ ὡς «χρόνος» ἡ στιγμή μπρός στό γραφικόν: «Ἄβυσσος Ἄβυσσον ἐπικαλεῖται εἰς φωνὴν τῶν καταρρακτῶν σου» κατὰ τὸν ψαλμωδὸν (Ψαλμ. Μ 13.8).

Ἀνατριχιάζει ἡ ἀνθρωπίνη ὑπόστασις - γράφε μηδαμινότητά μας - μπρός σ' αὐτό τό Βιβλικόν! Ἐάν χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλμοῖς Κυρίου ὡς ἡ ἡμέρα ἡ ἐχθές (Ψαλμ. ΠΘ. 4), ὁ Ἐνιαυτός Κυρίου ποῦ εἶναι σήμερον ἡ 1η Σεπτεμβρίου 1989, ποῦ μπορεῖ νά σταθῇ καὶ νά καταχωρηθῇ; Μήπως ὡς σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ τοῦ χρόνου;

Δέν θά κάνουμε ἀναφορά διὰ τὰ 9 - 10.000 χρόνια ποῦ Βιβλικά ἀναφέρονται ὡς ἀρχὴ τῆς Δημιουργίας, καὶ θά ἀφήσουμε τὴν θρησκευομένη Ἐπιστῆμην νά συμφωνήσῃ ἐπακριβῶς μέ τὴν Βίβλον, διότι οἱ σωστοὶ Ἐπιστήμονες δέν διεφώνησαν ποτέ μέ τὴν **Γένεσιν** ἀλλὰ βλέπουν σ' αὐτὴν ἀπόλυτην ὁμοφωνίαν μέ τὰ λεχθέντα παρὰ τοῦ Προφήτου Μωϋσέως. Ἀλλά, ἃς στραφῇ ἡ γραφίς μου, στὸν «χρόνο», ἐφ' ὅσον, αὐτός εἶναι «κτίσμα» τοῦ Κτίσαντος, καί, κατὰ τὴν θεῖαν παλλινγενεσίαν θ' ἀξιολογηθῇ, ἐφ' ὅσον ἐγένετο καλὴ χρῆσις αὐτοῦ. Χρόνος μόνον τότε νοεῖται ὅταν αὐτὸν ποῦ διατρέχομεν, ἐποιήσαμεν ἔργα ἀγαθὰ, τὰ ὅποια θά φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς αἰωνιότητος. Καὶ σφραγίδα τῆς αἰωνιότητος φέρουν μόνον αὐτὰ ποῦ ἔχουν ὡς γνώμονα τὰς ὑποθήκας ποῦ μᾶς ἄφησε ὁ Θ. Παῦλος: Α) «Ἐν σοφία περιπατεῖτε τὸν καιρὸν ἐξαγοραζόμενοι....» (Κολ. 4.5.) Β) «Τό ἀδιαλείπτως προσεύχεσθαι....» «(1 Θεσ. 5.17).

τῆς αἰωνιότητος. Καὶ σφραγίδα τῆς αἰωνιότητος φέρουν μόνον αὐτὰ ποῦ ἔχουν ὡς γνώμονα τὰς ὑποθήκας ποῦ μᾶς ἄφησε ὁ Θ. Παῦλος: Α) «Ἐν σοφία περιπατεῖται τὸν καιρὸν ἐξαγοραζόμενοι....» (Κολ. 4.5.) Β) «Τό ἀδιαλείπτως προσεύχεσθαι....» «(1 Θεσ. 5.17).

Νά, Ἐνιαυτός Κυρίου ἡ ἐξαγορά τούτου εἰς τό νά πράττωμεν τό θέλημα Ἐκείνου ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ «κατεργαζόμενοι» τὰς ἀρετὰς τὰς ὁποίας μᾶς καταγράφει τό Εὐαγγέλιον, καὶ συνεχῶς εὐρισκόμενοι ἐν νοερᾷ ἐπικοινωνίᾳ μ' Αὐτόν, ἐν ἀδιαλείπτῳ προσευχῇ, ἄλλως ματαιοπονοῦμεν λέγοντες πῶς ζῶμεν θρησκευτικά.

Καὶ ἐφ' ὅσον σήμερον διερχόμεθα τὸν Ἐνιαυτὸν Κυρίου νά μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Κύριος ἐν χαρᾷ καὶ πραγματικῇ μετανοίᾳ νά τὸν διαβίωσωμεν τοποθετώντας τὸν εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ ἀπείρου ἐλέους Του. Γένοιτο.

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ἡ φωνὴ τῶν Πατέρων. Ἀνάγκη συμβούλων.

«Εἶναι ἀναγκαῖα καὶ χρήσιμη μιά συμβουλή σπὴν πορεία τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Γιατί κανεὶς δέν μπορεῖ μόνος του νά ἐπαρκέσῃ στό κόσμον ποῦ ζεῖ. Ἐχει ἀνάγκη κάποιου ἄλλου δίπλα του, προκειμένου νά κάμῃ μιά προτίμηση ἐπάνω σέ ὅ,τι πραγματικά τὸν συμφέρει.

Ὁ ἀσυμβούλευτος ἄνθρωπος εἶναι ἓνα ἀκυβέρνητο πλοῖο ποῦ ἔχει παραδοθεῖ σπὴν διάθεση τῶν ἀνέμων. Ἐάν λοιπόν, προκειμένου γιὰ μικροπράγματα, ζητοῦμε τὴν συμβουλή κάποιου δικοῦ μας, πῶς δέν θά προσέξωμε νά ἔχωμε κοντά μας δυνατός συμβούλους, γιὰ νά παίρνουμε ἀποφάσεις σέ πνευματικά καὶ ψυχικά προβλήματα».

(Μ. Βασιλείος)

Εὐχαριστίαι

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας ποῦ ἐξώφλησαν τὰς συνδρομὰς των.

ΜΑΚΚΑΒΑΙΟΙ

Μέ την εύλογημένην είσοδον τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὴν 15νθήμερον νηστείαν τοῦ 15Αυγούστου διὰ νά πανηγυρίσωμεν τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, ἡ τελευταία προβάλλει ὡς ἐναρξιν τοῦ μηνός τὴν μνήμην τῶν Μακκαβαίων, καὶ ἰδιαίτερος τῆς μητρός Σολομονῆς καὶ τῶν ἐπτά αὐτῆς τέκνων μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ Ἑλεάζαρ, οἱ ὅποιοι ἐμαρτύρησαν ἐπὶ Βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς κατὰ τὸν 2ον π.χ., γιατί ἠρνήθησαν νά γευθοῦν χοιρινὰ κρέατα ἀπηγορευμένα ἀπὸ τὸν Νόμον.

Ἱστορικῶς ἀναφέρομεν πῶς τὰ τέσσαρα βιβλία τῶν Μακκαβαίων ἐν τῇ Βίβλῳ εἶναι «ἡμικανονικά» καὶ ἀναγιγνώσκονται μόνον ἀπ' αὐτοὺς ποῦ ἐντρυφοῦν εἰς τὰ τῆς Γραφῆς. Βεβαίως ἡ Ἐκκλησία μας μετὰ τὸν ἑορτασμόν τῆς μνήμης τῶν Μακκαβαίων, ἔμμεσα μᾶς παροτρύνει νά τὰ ἀναγιγνώσκομεν, ἡ δὲ Ἀρνησις, διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀπέρριψε τὸ συγγραφικόν τοῦτο ἔργον μετὰ τὴν δικαιολογίαν ὅτι πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἔχουν ἐπαναλήψεις, ἀλλὰ τί μετὰ τοῦτο ἐφ' ὅσον τὸ οὐσιώδες θέμα, τὸ μαρτύριον τῆς Σολομονῆς καὶ ἡ ἀντιστασιακὴ ἐνέργεια τῶν πραγματικῶν Μακκαβαίων, δηλ. τοῦ ἱερέως Ματθαθαίου καὶ τῶν πέντε τέκνων τοῦ θείῳ ζήλῳ κινούμενοι κατέγραψαν ἱστορίαν ἀπετρέψαντες τὰ σχέδια τῶν διαδόχων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, διὰ νά ἀλλοιώσουν τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ καὶ νά τὸν παρασύρουν εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν μολύνοντας τὸ ἱερόν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντος.

Οἱ ὡς ἄνω Μακκαβαῖοι μετὰ τὸν φλογερὸν ἱερέα Ματθαθα καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ Συμεών, Ἰούδα καὶ τῶν διαδόχων, ἀπετέλεσαν φοβερόν πρόβλημα διὰ τοὺς Σελευκίδας καὶ ἐπὶ πενήντα χρόνια ἠγωνίζοντο κατ' αὐτῶν διὰ νά κρατήσουν τὴν πατρῶαν γῆν καὶ παράδοσιν.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω εἶναι, πολὺ φυσικόν, γεγονότα τὰ ὅποια ἔχουν ἐθνικοθηρσκευτικὴν ὕφην νά μὴν χάνουν τὴν ἱστορικότητά τους ἀλλὰ νά τυγχάνουν συγγραφικῆς ἐνεργείας πολλῶν συγγραφέων. Ὁ ἀγὼν τῶν Μακκαβαίων, τελικῶς δὲν εἶχε συντριπτικὴν ἐπιτυχίαν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει μεγάλην σημασίαν! Μᾶς ἀφῆσε ἐμᾶς τοὺς ἐπιγιγνομένους ζωντανὰ παραδείγματα θυσίας καὶ ὁμολογίας διὰ τὴν πίστιν μας.

Ὁ ἅγιος Ἀνδρέας Ἐπίσκοπος Κρήτης μέγας

πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ 7ου αἰῶνος ἔχει συγγράψει Κανόνα διὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἑορταζομένων, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀρίστης φιλολογικῆς τέχνης καὶ θείας πνευματικῆς ἐξάρσεως.

Τολμήσατε ν' ἀνοίξετε τὸ Μηναῖον τοῦ Αὐγούστου διὰ νά λάβετε γνῶσιν τῶν λεγομένων. Βεβαίως ὁ ἅγιος ἐνδιατρίβει διὰ τὸ μαρτύριον τῆς ἁγίας Σολομονῆς καὶ τῶν τέκνων τῆς καὶ δίδει ἰδιαίτεραν ἐμφασιν σ' αὐτοὺς τοὺς ὁμολογητὰς τῆς πίστεως. Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μετ' ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης παρακολουθοῦμεν τὰ λεγόμενα ἐν τῷ Κανόνι τὰ ὅποια καὶ ἀποτελοῦν τρανὸν παράδειγμα πρὸς μίμῃσιν. Φίλος τῆς στήλης μου ἔλεγε ὅτι ὅταν μετέβῃ πρὸ 15 ἔτη εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῶν Πατριαρχείων τῆς Κων/πόλεως μετὰ τῶν σκηνωμάτων πρὸς προσκύνησιν ἐκεῖ, ἦτο καὶ τὸ σκηνώμα τῆς ἁγίας Σολομονῆς τὸ ὁποῖον διατηρεῖται ἀκέραιον διὰ μέσου τοῦ χρόνου ἤτοι 2.200 ἔτη. Ἀλλὰ γράφοντας διὰ λείψανον τῆς ἁγίας Σολομονῆς, παραπλεύρως εὐρίσκεται ἐκεῖ καὶ τὸ λείψανον τῆς ἁγίας Εὐφημίας τῆς Μεγαλομάρτυρος, ποῦ ὡς γνωστόν, κατεκύρωσε τὰ πρακτικά τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, κατὰ τῶν Μονοφυσιτῶν.

Κλείνοντας τὴν παρούσάν μου ἄς εὐχηθῶ οἱ θεῖοι Μακκαβαῖοι ν' ἀποτελέσουν πρότυπα γιὰ μᾶς τοὺς ἐπιζῶντας, καὶ ἰδιαίτερος δι' ἡμᾶς τοὺς Γνησίους Ὀρθοδόξους Χριστιανούς ποῦ ἐπὶ ἐβδομήκοντα ἔτη τηροῦμεν τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν κατὰ τοῦ μιάσματος τοῦ νεοημερολογητισμοῦ καὶ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ δεινὰ τὰ ὅποια ἀλλοιώνουν τὴν σπονδυλικὴν στήλην τῆς Ἐκκλησίας.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«Σταυρός η' ωραιότης τῆς Ἐκκλησίας.....»

Ἐκκλησ. Ὕμνος

Ἡ 14η Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους εἶναι σημαντική μέρα τοῦ μηνός διὰ τὴν παγκόσμιον ὑψωσιν τοῦ Τιμίου Ξύλου. Αὕτη ὡς εἶναι γνωστόν, προσδιορίζει τὸν μῆνα ἐξ ὁλοκλήρου, καὶ κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν τηρεῖται αὐστηρά νηστεία. Ὅλα τὰ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας γεγόμενα τὴν ἡμέραν αὐτὴν φέρουν τὴν σφραγίδα τοῦ πένθους ἐφ' ὅσον καὶ οἱ Ἀπόστολοι καὶ τὰ Εὐαγγέλια κάνουν ἀναφορὰν εἰς τὴν ὑψίστην θυσίαν ὧν τῶν αἰώνων. Σ' αὐτό «ἐτάθη» ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος καὶ εἶναι σύμβολον τοῦ «σφραγίζει» ὅλην τὴν ζωὴν μας, γονυπετοῦντες καὶ προσκυνοῦντες Αὐτόν.

Δέν νοεῖται οἰανδήποτε μυστήριον ἐν τῇ Ὁρθόδξῳ Ἐκκλησίᾳ, ἢ οἰαδήποτε ἐνέργεια τοῦ χριστιανοῦ χωρὶς νὰ φέρῃ τὸν τύπον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Εἰρμοὶ τῆς Πεντηκοστῆς

(Δευτέρα Συνέχεια)

Ὡς σὰς ἀνέφερα εἰς τὸ προηγούμενον Φύλλον τῆς Φ.Ο. συνεχίζω ἀκριβῆ παράφρασιν ἢ σὲ μερικά τροπάρια παράφρασιν καὶ ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν ἔχουν Πεντηκοστάριον ὡς λάβουν τὸν κόπον δι' αὐτὸ παρακολουθοῦντες τὴν συνέχεια.

3ον Τροπάριον τῆς Α' Ὁδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀρκλά.

«Ὁρος βεβηκώς, ἀτρεκέστατος λόγος, γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τὴν καρδίαν· Ἔργον γὰρ ἐκπεράνας εὐφρανε φίλους πνοῇ βιαία καὶ πυρός γλωττήμασι, Νείμας τὸ Πνεῦμα Χριστός ὡς ὑπέσχετο».

Π α ρ ά φ ρ α σ ι ς

Τὸ ὄρος εἰς τὸ ὅποιον ἐπέρασε - διέβη - (Ἡ τῆς θεϊκῆς κενώσεώς του, ἢ τὸ τῆς παρθένου, τηρήσας αὐτὴν ἀλύμαντον) ὁ Ἀληθέστατος λόγος αὐτός τοῦ τὴν καρδίαν μας τὴν κάνει γαλήνιον, ἐτελείωσε τὸ ἀνατεθέν παρά τοῦ Πατρὸς ἔργον Του καὶ ἔδωκε εὐφροσύνην εἰς τοὺς φίλους του, μέ πνοὴν βιαίαν καὶ πυρίνους γλώσσας, ἔδωκε (λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον) τὸ Θ. Πνεῦμα ὁ Χριστός, ὡς ὑπέσχεθη εἰς τοὺς μαθητάς του.

Δι' αὐτοῦ καὶ μόνον, ὡς ἀνεφέρθη, «τελειοῦνται» ὅλα τὰ μυστήρια τῆς ὀρθοδόξου λατρείας, καὶ αὐτὸ προσδιορίζει τὴν ζωὴν τῶν πιστῶν. Ἡ τύπωσις τοῦ Σταυροῦ ἐν τῷ σώματί μας, μᾶς χαριτώνει, καὶ ἡ κάθε μας ἐνέργεια, πιστεύομεν ἀδιστάκτως, ἔχει ἐν ἑαυτῇ ἐξώφθαλμον δύναμιν, καὶ καθίσταται ἀσφαλὴς καὶ ἐπιτυχὴς ἢ ἐκβασίς τῆς.

Μόνον οἱ ἐχθροὶ τοῦ Σταυροῦ μένουν ἐκτός χάριτος καὶ εὐλογίας εἰς τὴν ἀθλίαν τῶν ζωὴν, ἐνῶ ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι προσκυνοῦντες Αὐτόν, μέ ἔργα ἐναρέτου ζωῆς, θ' ἀξιοθῶμεν ν' ἀκούσωμεν τὴν εὐκαίαν φωνήν, «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου κληρονομήσετε τὴν ἡτοιμασμένην Βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου».

Χ.

Ὁδὴ Γ' Ὁ Εἰρμός

«Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς Χριστέ, Ἔως ἐνδύσηθε ἔφης καθίστατε ἐν Ἱερουσαλήμ· ἐγὼ δὲ ὡς ἐμέ Παράκλητον ἄλλον Πνεῦμα τὸ ἐμόν τε καὶ Πατρός (εἰς τὰς δωρεάς τοῦ ὁποίου) θά «στερεωθῇτε».

2ον Τροπάριον «Ἡ τοῦ θείου Πνεύματος ἐπιδημήσασα δύναμις, τὴν μερισθεῖσαν πάλαι φωνήν, κακῶς ὁμονοησάντων, εἰς μίαν ἁρμονίαν θείως συνῆψε γνώσιν συνετίζουσιν πιστοὺς τῆς Τριάδος, ἐν ἣ ἐστερεώθημεν».

Π α ρ ά φ ρ α σ ι ς

Ἡ δύναμις τοῦ ἐπεδήμησε στὸν κόσμον τοῦτο Θεοῦ Πνεύματος καὶ ἐμέρισε τὰς γλώσσας εἰς τὴν Βαβέλ καὶ διεχώρισε τοὺς ἀνθρώπους (λόγω τῆς υπερηφανίας των) τώρα ἡ ἴδια δύναμις ἤνωσε τοὺς ἀνθρώπους σὲ θεῖαν ἁρμονίαν καὶ ἔδωκε ἀληθῆ Γνώσιν ἢ ὁποία συνετίζει τοὺς πιστοὺς τῆς ἁγίας Τριάδος καὶ τοὺς στερεώνει μέ βάσιν αὐτὴν τὴν θεῖαν γνώσιν καὶ πίστιν.

Εὐχομαι αὐτὴ ἡ Γνώσις καὶ ἀκραφνῆς πίστις σὴν ἁγία Τριάδα νὰ φέρῃ εἰς τὰς καρδίας μας γαληνόμορφον Πνεῦμα, διὰ νὰ ζῶμεν ἐν χαρᾷ καὶ ἁρμονίᾳ μέσα εἰς τὸν κόσμον εἰς τὸν ὅποιον εἴμεθα τεταγμένοι νὰ ζῶμεν.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Πανήγυρις Ἱ. Ναοῦ Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου - ΔΑΦΝΗΣ.

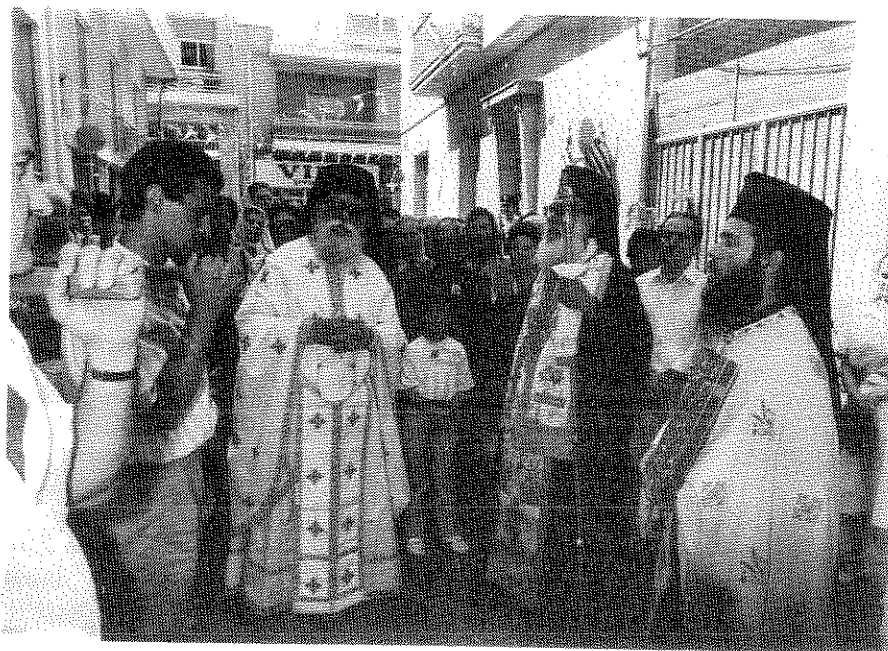
Μέ λαμπρότητα ἐτελέσθη καὶ ἐφέτος ἡ Ἱ. Πανήγυρις τῶν Ἀγίων ἐνδόξων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου εἰς τὸν φερώνυμον Ἱερὸν Ναὸν στὴν Δάφνη, στίς 29 Ἰουνίου.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐτελέσθη Μέγας πανηγυρικός ἐσπερινός ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ ἀρχ/του Πατρός Ἀναστασίου, Γρυπαίου τοῦ πανοσολογιότατου ἱερομ. Π. Γαβριήλ τῶν πανοσιωτ. ἱερομ. Χρυσοστόμου καὶ Βαρσανουφρίου, καὶ τοῦ ἱεροδιακόνου Ἰουστίνου.

Τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν ἐτελέσθη πανηγυρική θεία λειτουργία χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχ/κου κ.κ. Χρυσοστόμου καὶ λειτουργούντων, τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ π. «Ἀναστασίου καὶ τοῦ ἱεροδιακόνου Ἰουστίνου. Τὸν χορὸν τῶν ἱεροψαλτῶν διήμυθε ὁ διδάσκαλος τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καὶ πρωτοψάλτης τοῦ Ναοῦ κ. Μιχαὴλ Μίμαρος, πλαισιούμενος ὑπὸ τῶν μαθητῶν του. Τὸν θεῖον λόγον τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχ/πος, ἀναφερθεὶς εἰς τὴν δράσιν τῶν πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων διὰ τὴν στέρωσιν τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡ ὁμιλία του ἐβρῆκε ἰδιαίτερα ἀπήχησιν εἰς τὸ ἀσφυκτικὸν ἐκκλησίασμα.

Μετά τὸ πέρας τῆς θ. λειτουργίας ἠκολούθησε λπάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνος, τῇ συμμετοχῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχ/που, τοῦ εὐσεβοῦς κλήρου, τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς καὶ πλήθους κόσμου. Ἰδιαίτερος δέ ἐπαινος ἀξίζει εἰς τὸ ἀκούραστο καὶ ἄξιον Ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιο τοῦ Ναοῦ καὶ εἰς τοὺς ἱεροψάλτας, ποὺ μέ τῇ φροντίδα τους ἐλάμπρυναν τὴν πανήγυριν. Τέλος καὶ εἰς τὸ εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα αὐτῆς τῆς ἐνορίας, τὸ ἐμμένον εἰς τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῶν πατέρων εὐχόμενοι καὶ τοῦ χρόνου.

Ἀπό τὴν περιφορά τῆς ἱερᾶς Εἰκόνος τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Δάφνης

Ἀπό τὴν περιφορά τῆς ἱερᾶς Εἰκόνος τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Δάφνης

Τὸ Πλαγκτόν.

Ἄλλη πληγὴ τοῦ Φαραὼ ἔχει σημαδέψει τὴν θάλασσα τῆς Ἀδριατικῆς καὶ τὰ παράλιά της ἐφέτος, δοκιμάζονται ἀπ' αὐτὴν τὴν φυτομάζαν ποὺ ἐμποδίζει τοὺς λουομένους, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ μικρὰ σκάφη νὰ ἐπιπλέουν εἰς τὰς ἀκτὰς της. Αὐτό, μᾶς θυμίζει, τίς φοβερὲς τοσοῦχτρες ποὺ κατέκλυσαν τὸν ἐλληνικὸν ὥρον ἀπὸ τὰ βόρεια παράλια

μέχρι τὰ νότια τῆς χώρας μας, καὶ ὁ λουόμενος κόσμος ἦταν ἐλεεινὸν θῦμα αὐτῆς τῆς δοκιμασίας.

Ὁ Θεὸς δείχνει μερικά σημάδια τί μᾶς ἐπιφυλάσσει ἡ δικαία ὀργὴ Του λόγω τῶν ἀνομιῶν μας. Ἄς σοβαρευτοῦμε γιατί αὐτὰ ὅλα εἶναι ἀρχαὶ «ὠδίνων». Ἄς ἀρχίσουμε νὰ κλαῖμε διὰ τὰς παρανομίας μας, διότι μόνον ἡ μετάνοια, κάτω ἀπὸ τὸ πετραχεῖλι, θὰ μᾶς σώσῃ.

ΔΙΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΡΟΜΗ ΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ ΕΙΣ ΠΑΝΑΓΙΑΝ ΣΟΥΜΕΛΑ, ΒΕΡΜΙΟΝ

Με πούλμαν από την άγιαν Μαρίναν Κορυδαλλοῦ Πειραιῶς ἐγινε τὴν 27ην Ἰουλίου Π.Ε. ἐκδρομὴ πρὸς τὴν Παναγίαν τοῦ Σουμελά καὶ ὕστερα ἀπὸ διανυκτέρευσιν ἐκεῖ οἱ ἐκδρομεῖς μετέβησαν εἰς Θεσσαλονίκην διὰ νὰ συμμετάσχουν εἰς τὸν ἐορτασμόν τῆς ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Μετὰ ἐξάωρον παραμονὴν ἐκεῖ καὶ πολὺωρον ἐπίσκεψιν εἰς τὸν Ἅγιον Δημήτριον τῆς Θεσσαλονίκης, ἐπιστρέψανε ἀργὰ τῆς ἰδίας μέρας εἰς τὸν τόπον ἀναχωρίσεως.

Ἡ ἐκδρομὴ αὕτη καλῶς ὁργανωθείσα ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν της κὸν Γεώργιον Ἀντωνόπουλον ἐξετελέσθη μὲ ἄψογον τάξιν καὶ εὐλογίαν. Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρομεν ὅτι σ' αὐτὴν ἔλαβον μέρος πολλαὶ ἀδελφαὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μουλκίου Σαλαμίνος μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Ἠγουμένην μητέρα Συγκλητικὴν, καὶ χαρακτηριστικῶς ἀναφέρεται ὅτι καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς διαδρομῆς ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα ἐπεσφράγιζαν αὐτὴν καὶ ἰδιαίτερος ὁ Μικρὸς Παρακλητικὸς Κανὼν τῆς Θεοτόκου πρὸς παρηγορίαν ὧν. Ἡ ἀδελφὴ Μελάνη τῆς ὡς ἂν Ἱερᾶς Μονῆς μετ' ἄλλων συγγενικῶν προσώπων ἔψαλλε κατανυκτικούς ὕμνους πρὸς μεγίστην εὐθυμίαν ὧν τῶν ἐκδρομῶν.

Ἡ ἐκδρομὴ εἶχε ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν διότι ἐκτὸς τῆς ψαλμωδίας καὶ ἄλλαι χιουμοριστικαὶ ἐκδηλώσεις ἔλαβον χώραν ἐκ μέρους πολλῶν ἐκ τῶν ἐκδρομῶν. Ἀξίζει ἓνα μπράβο εἰς τοὺς ὁργανωτὰς αὐτῆς τῆς διαδρομῆς πρὸς τὴν Παναγίαν Σουμελά ἢ ὅποια ὡς γνωστὸν εὐρίσκεται εἰς 1.400 μέτρα ὑψόμετρον εἰς τὸ γραφικὸν Βέρμιον. Ὑπάρχει γενικὴ διαπίστωσις ὅτι τὸ προσκύνημα αὐτὸ τῆς Παναγίας τοῦ Σουμελά ἀπὸ τὸν Πόντον θὰ ἐξελιχθῇ εἰς πρώτης τάξεως Προσκύνημα, ὅπως ἡ Παναγία τῆς Τήνου, Προυσιωπίσης κ.ἄ.

Ἡμερησία Ἐκδρομὴ εἰς Ἁγίαν Θεοδώραν Βάστα Γορτυνίας.

Ὁ Ἱερός Ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας Πειραιῶς μὲ δύο μεγάλα πούλμαν ἔκαμε ἐκδρομὴν, εἰς τὴν Ἁγίαν Θεοδώραν ἐπικεφαλῆς τὸν ἅγιον Εὐρίπου καὶ

Εὐβοίας κὸν Ἰουστίνον. Τὰ πούλμαν ὑπερπλήρη καὶ μὲ ἱερὸν ἐνθουσιασμόν κατημύθνησαν πρὸς τὴν Ἁγίαν Θεοδώραν τὴν νέαν, καὶ κατόπιν τουλάχιστον 5ώρου παραμονῆς ἐκεῖ ἐπέστρεψαν ἀργὰ τὸ ἐσπέρας εἰς τὰ ἴδια. Παρ' ὅλο τὸ γεγονὸς ποῦ ἐκαλύψανε χιλιμετρικὰ μεγάλην ἀπόστασιν οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐπιβατῶν ἔφερε ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην κόπωσιν καὶ τοῦτο διότι εἰς τὸ πούλμαν ἦτο ἐπικεφαλῆς ὁ ἐν λόγῳ ἱεράρχης πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν Πρωτονοτάριον κὸν Χρήστον Χαλβατζῆν.

Εἰς τὸ δεύτερον πούλμαν ἐπικεφαλῆς ἦτο ὁ οἰκονομικὸς ἐπίτροπος κος Μ. Φαμέλης ὁ ὁποῖος ἐκράτησε τὸ πλήρωμα τοῦ λεωφορείου σὲ ἀδιάπτωτον καὶ εὐθυμον χριστιανικὴν ἀτμόσφαιραν.

Μᾶς ἐδόθη ὁ χρόνος κατ' αὐτὸ τὸ πολὺωρον ταξίδιον νὰ ὁμιλήσουμε εἰς τὸ ἐκκλησίασμα ποικίλα καὶ διάφορα θέματα ἰδιαίτερα ὁ κος Χ. Χαλβατζῆς ὠμίλησε διὰ τὸ μαρτύριον τῆς ἁγίας Θεοδώρας καὶ ἐπεξέτεινε τὸν λόγον ἐπὶ τῆς Δημιουργίας, ἰδιαίτερα ἐπὶ τοῦ ψαλμικοῦ «οἱ Οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποιήσιν δὲ χειρῶν Αὐτοῦ ἀναγγέλει τὸ στερῶμα», ὁ δὲ ἅγιος Εὐρίπου μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν εὐχάριστον ὁμιλίαν, πολλὰς φορές ἐζητήθη ἀπὸ τοὺς ἐπιβαίνοντας νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ μικρόφωνον. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἀναφέρομεν ὅτι ὁ ὁδηγὸς τοῦ ἐνὸς πούλμαν ἦτο ὁ κ. Ἡλίας Κουκουβαΐδης ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν εἶναι ἡμέτερος μὲ θρησκευτικὴν κατάρτησιν οὐχὶ τὴν τυχαίαν. Τὰ ἀνωτέρω γράφονται εἰς ἐπίρρωσιν αὐτῶν ποῦ βλέπει κανένας διερχόμενος τὸν Ἀχλαδόκαμπον, Τρίπολιν Μεγαλόπολιν μὲ τελικὸν προορισμόν τὴν Ἁγίαν Θεοδώραν καὶ ἐκεῖ ὁ καθείς βλέπει τὸν θαυμαστὸν μικρὸν Ναῖσκον τῆς ἁγίας ἐπὶ τῆς ὀροφῆς τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται δένδρα τὰ ὁποῖα πλησιάζουν τὴν εἰκοσάδα. Δὲν γνωρίζομεν τί λέγει ἡ ἐπιστήμη δι' αὐτὸ τὸ «φαινόμενο» πῶς εἶναι δυνατόν νὰ βρίσκονται τόσα δένδρα ἐπὶ τῆς ὀροφῆς χωρὶς νὰ φαίνονται ἴχνη ριζῶν. Μᾶς εἶπαν ὅτι Γερμανὸς ἐπιστήμων, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τὸν χώρον, εἶπε ὅτι μὲ τὴν παραμικρότερη πνοή τοῦ ἀνέμου τὰ πάντα θὰ κατέρρεαν» καὶ εἶναι ὀφθαλμοφανές τὸ χέρι τῆς ἁγίας Θεοδώρας. Παρὰ τὸν Ναῖσκον πηγὴ ὕδατος ρεεῖ σὲ ἀφθονίαν, τόσον ὥστε καὶ ὕδροφόροι νὰ ἔρχονται νὰ λαμβάνουν ὕδωρ. Ἀλλὰ περαίνοντας τὴν μικρὴν περιγραφὴν ἃς ἐπαινέσωμεν τὸν ὁργανωτὴν αὐτῆς τῆς ὥραίας ἐκδρομῆς κὸν Μ. Φαμέλην, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ ὁ πλοῦσιος «σιτοδότης» τῶν ἐκδρομῶν.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Πανήγυρις Ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου, Ταμπούρια Πειραιῶς.

Τὴν 15ην Αὐγούστου ἐπανηγύρισε μεγαλοπρεπῶς ὁ Ἱ. Ναός τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Ταμπούρια Πειραιῶς.

Κατὰ τὸν μέγαν Ἑσπερινὸν μὲ λειτουργοὺς τὸν οἰκεῖον μητροπολίτην κὸν Γερόντιον, πλαισιούμενον ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κὸν Στεφάνου, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κὸν Ἰουστίνου καὶ Πενταπόλεως κὸν Καλλιοπίου, μὲ τοὺς ἀρχιμανδρίτας Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον καὶ τῆς συνοδείας του π. Δαμασκηνοῦ, π. Μεθόδιον Δεσποτιδὴν καὶ τοὺς πρεσβυτέρους π. Γεώργιον Σμυράκη, π.

Καλλίνικον Μουράτογλου, π. Ἰωάννην Μουρίκη, π. Ἀναστάσιον Γρυπαῖον καὶ π. Παχώμιον ὡς ἐπίσης καὶ μὲ τὸν ἱερατεύοντα ἀρχιμανδρίτην π. Γερόντιον Λουδάρον, ἐγένετο ἡ ἀρτοκλασία ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν, οἱ δὲ ἱεροψάλται ἔψαλλον τὰ τοῦ ἑσπερινοῦ μὲ ἀνοιξαντάρια κ.λ.π. μελωδικῶς. Τὰ στιγμιότυπα τὰ ὁποῖα δημοσιεύουμε εἶναι εὐγλωττα τὰ τῆς ἐνδόξου πανηγύρεως. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ Θ.

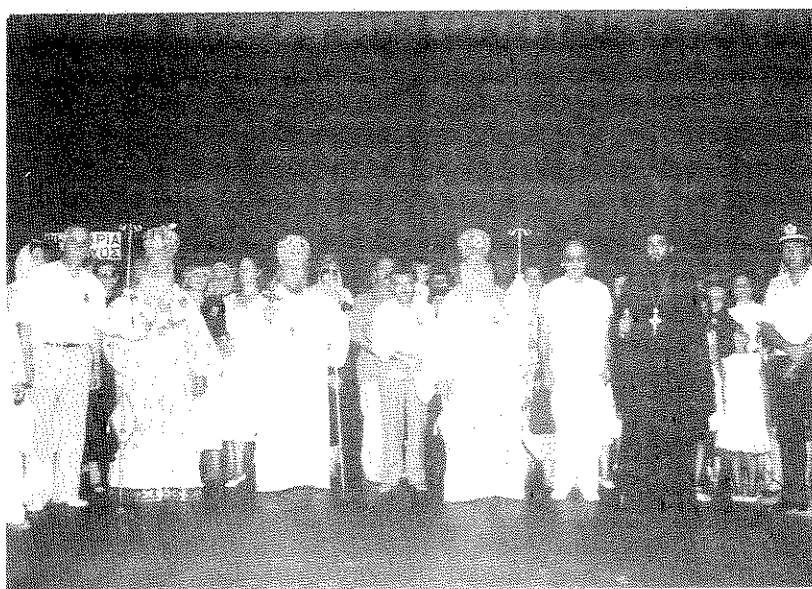
Ἑσπερινοῦ ἐγένετο καὶ ἡ περιφορά τῆς ἁγίας εἰκόνης πέριξ τῶν χώρων τῆς συνοικίας των Ταμπουρίων ὅπως κατ' ἔτος συνθίζεται, τὴν δὲ περιφορὰν ἐλάμπρυνε καὶ ἡ φιλαρμονικὴ μπάντα τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος.

Ὁ Οἰκεῖος Μητροπολίτης κὸν Γερόντιος ἐν τῇ ωραίᾳ πύλῃ εὐχόμενος: «Κύριε, Κύριε ἐπίβλεψον ἐξ Οὐρανοῦ».

Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κος Γερόντιος εἰς τὸν θρόνον ἐν μέσῳ τῶν ἀρχ/τῶν π. Χριστοφόρου Ἀγγελοπούλου, π. Γεροντίου Λουδάρου, ἱερομονάχου π. Δαμασκηνοῦ Παπαμάρκου, καὶ τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Σμιράκη.

Λιπάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου μέ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν Ἀρχιερέων Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στεφάνου, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου καὶ Πενταπόλεως κ. Καλλιπίου καὶ σεβαστοῦ Ἐκκλησιάσματος.

Ἑορτή Ἀγίου Ἀθανασίου Ἀθωνίτου Μεγάλου Πεύκο.

Τὴν Τρίτην, 5ην Ἰουλίου ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου Ἀθωνίτου ἐώρτασε πανηγυρικῶς ἡ Ἱερά Μονή τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου Ἀθωνίτου εἰς Μεγάλο Πεύκο.

Κατ' αὐτὴν ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κος Γερρόντιος, πλαισιούμενος ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κου Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κου Εὐθυμίου, Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κου Στεφάνου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κου Ἰουστίνου καὶ ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς σεβαστοῦ ἱερατείου καὶ ἱεροψαλτῶν Ἰωάννου Συμεωνίδου, Σταύρου Καραμήτσα, Ἰωάννου Περδικούρη καὶ Ἱ. Σουλιώτη, τόσοι κατὰ τὸν μέγαλον Ἑσπερινόν ὅσον καὶ κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν, ἐτέλεσε τὰ τῆς πανηγύρεως συμφώνως μέ τας Βυζαντινὰς παραδόσεις καὶ θέσμια.

Κατὰ τὸ κοινωνικόν ὠμίλησε ὁ ταχθεὶς Ἀρχιερεὺς, Θεσσαλονίκης κος Εὐθύμιος ὅστις ἐξήρε τὰ τοῦ βίου καὶ πολιτείας τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου καὶ ἐν ταυτῷ ἐπλεξεν τὸ ἐγκώμιον τοῦ οἰκεῖου Ἱεράρχου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας ὅπως ὁ Κύριος χάριση αὐτῷ ὑγείαν καὶ μακροήμερευσιν τόσοι ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, ὅσον καὶ ἐν τῷ ἱερῷ ἡμῶν ἀγῶνι.

Παρετέθη τράπεζα ἀγάπης εἰς τοὺς παρευρεθέντας ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, ὡς ἐπίσης καὶ κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν τοῦ ἑορταζομένου ἁγίου.

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας μας κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος ἀπέστειλε τηλεγραφικὰς θερμὰς εὐχὰς εἰς τὸν Σεβασμιώτατον ἐπὶ τῇ ἱερᾷ πανηγύρει τῆς σεβασμίας Μονῆς τοῦ ἀπὸ τὴν Σουβάλα Αἰγίνης.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ Ἀγ. Σπυρίδων, Σαλαμίς

Κατὰ τὴν Ἱ. Κυριακὴν Ματθαίου ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Σπυρίδωνος Σαλαμίνας ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κος Γερρόντιος, πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν ἀρχιμανδρίτην π. Πολύκαρπον Μπεγγινὴν ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος καὶ μέ ἱεροψάλτες τοὺς κους Ἰωάννην Συμεωνίδην, Ἰωάννην Περδικούρη καὶ Ἰωάννην Σουλιώτην. Κατ' αὐτὴν ἐψάλη καὶ τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ ἀλήστου μνήμης μα-

καριστοῦ Θεοδώρου Θεοδωροπούλου, πενθεροῦ τοῦ κου Δημητρίου Χατζῆ, Συμβούλου τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Κατὰ τὸ κοινωνικόν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν Πρωτονοτάριον κόν Χρήστον Μ. Χαλβατζῆν ὅστις ἐξήγησε τὴν παραβολὴν ταύτην τοῦ Κυρίου τῶν δέκα ταλάντων, ποσὸν ἀνυπολόγιστον μέ τὰ σημερινὰ οἰκονομικὰ δεδομένα. Ὅλοι, εἶπεν εἴμεθα **χρεῶ-σται** ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ μόνον δάκρυα μετανοίας θά μᾶς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸν φόρτον τῶν ἀνομιῶν μας. Ἐπίσης, ἐξήγησε καὶ τὸ Ἀποστολικόν τῆς ἡμέρας (οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλοῶντα).

Κατὰ τὸ μνημόσυνον παρευρέθη τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς κοινωνίας τῆς Σαλαμίνας μετὰ τοῦ Δημάρχου αὐτῆς κου Μπεγγινῆ. Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ μακαριστοῦ Θεοδώρου ἐν χώρα ζώντων.

Πανηγυρὶς Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης Κορυδαλλοῦ Πειραιῶς.

Κατὰ τὴν ΣΤ' Κυριακὴν τοῦ Ματθαίου ἐώρτασεν πανηγυρικῶς ὁ φερώνυμος Ἱερός Ναὸς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης Κορυδαλλοῦ ἐν μέσῳ Ἐκκλησιάσματος, Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Περιχώρων.

Ἀφ' ἐσπέρας μέγας Ἑσπερινὸς προεξάρχοντος τοῦ οἰκεῖου Ἱεράρχου κου Γερρόντιου καὶ πλαισιούμενου ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κου Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κου Εὐθυμίου, Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κου Στεφάνου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κου Ἰουστίνου καὶ ἐκλεκτοῦ ἱερατείου καὶ τῶν ἱεροψαλτῶν Βασιλείου Καραμήτσα κ.ἄ ἐγένετο ἀρτοκλασία μετὰ πάσης Βυζαντινῆς μεγαλοπρεπείας.

Τὴν κυριώνυμον ἡμέραν οἱ ἅγιοι ἱεράρχαι καὶ τὸ ἱερατεῖον καὶ μέ τὸν πρωθιερέα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ π. Γεώργιον Σμυράκη, ἐτέλεσε τὴν θεῖαν λειτουργίαν καὶ ὁ ἅγιος Πειραιῶς ἐνεκωμίασε τὴν Ἀγίαν ἢ ὅποια νέα καὶ ὠραία, ἔδωσε πλήρη ὁμολογίαν πίστεως ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνός τῆς Πισιδίας τὸν 3ον μ.Χ. αἰῶνα. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας παρετέθη Τράπεζα Ἀγάπης εἰς ἣν ἐπεκράτησεν χριστιανικὴ χαρὰ καὶ εὐθυμία μετὰ τοῦ ἐκκλησιάσματος. Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας εὐχεται εἰς τὸν ἅγιον Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κόν Γερρόντιον πάντα ἐν ὑγείᾳ νὰ τελῇ τὰ τῆς ἑορτῆς πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ εὐχαῖς τῆς μεγαλομάρτυρος Μαρίνης.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ

Τρίτην 23ην Αύγουστου (τά έννεάμερα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου) καί ἑορτήν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἁγίου Καλλίνικου ἐπανηγύρισε ὁ Ἱερός Ναός Ἀγίου Σπυρίδωνος Λαμίας, ἐν μέσῳ πολλοῦ ἐκκλησιάσματος, ἀπ' ὅλην τήν Ἑλληνικήν χώραν. Κατ' αὐτήν ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης κ. Καλλίνικος, ὁ καί ἑορτάζων, πλαισιούμενος ἀπό τοὺς ἀρχιμανδρίτας Ἀμβροσίου Νικηφορίδη, Ἀθανασίου Κατσωνωτοῦ καί πρεσβυτέρους Ἰωάννην Φλέγγαν Ἠλίαν Ἀλεξίου, Ἰωάννην Μουρίκην καί Ἰωάννην Δεληγιάννην, ἐχοροστάτησεν κατὰ τόν Μεγάλον Ἑσπερινόν, μετ' ἀρτοκλασίας καί πάσης ἱεροπρεπείας καί βυζαντινῆς τάξεως.

Κατά τήν κυριώνυμον ἡμέραν ὁ ἱεράρχης κος Καλλίνικος πλαισιούμενος ἀπ' ὅλον τό ἱερατεῖον τῆς Μητροπόλεως ἐλειτούργησε μετὰ τῆς προσηκούσης εὐλαβείας καί ἱεροπρεπείας. Μετά τήν ἀνάγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου ὠμίλησεν ὁ θεολόγος π. Ἀμβρόσιος ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελικοῦ «Οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζεῖν διωχθήσονται» ὡς συνέβη εἶπεν μέ τόν ἅγιον Καλλίνικον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Ἰουστινιανοῦ τοῦ Ρινοτμήτου τόν 6ον μ.Χ. αἰῶνα. Μετά τό πέρας τῆς λειτουργίας ἐπηκολούθησε πλουσία τράπεζα εἰς πλησίον ἐστατόριον ἐν μέσῳ χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως. Ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας εὐχεται εἰς τόν ἑορτάζοντα Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κόν Καλλίνικον μακροημέρευσιν ἐπ' ἀγαθῷ ἀγώνος Γ.Ο.Χ. Ὁ ἅγιος Θαυμακοῦ τυγχάνει ὡς ἐγράφη Ἀντιπρόεδρος τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἀπό πολλῶν ἐνιαυτῶν.

ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ ΛΟΚΡΙΔΟΣ

Τήν 1ην Ἰουλίου ἑορτήν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Κοσμά καί Δαμιανοῦ ὁ Ἅγιος Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ ἐλειτούργησε εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίων Ἀναργύρων μεθ' ὅλου τοῦ σεβαστοῦ ἱερατείου. Πυκνόν ἐκκλησίασμα τόσον ἀπό τήν Λαμίαν ὅσον καί τά περίξ χωρία παρευρέθησαν εἰς τήν ἑορτήν τῶν ἁγίων Ἀναργύρων κατὰ δέ τό κοινωνικόν ὠμίλησεν ὁ Ἱεράρχης πρεπόντως. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη ὅπως ἔχει γραφεῖ καί ἄλλοτε, ἀνήκει εἰς τό Σωματεῖον τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΠΟΥΓΚΑΚΙΑ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ

Τήν 26ην Ἰουλίου ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς ὁ ἅγιος Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ ἐλειτούργησεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίας Παρασκευῆς, Πουγκάκια Φθιώτιδος, μεθ' ὅλου τοῦ ἱερατείου τῆς

Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Κατ' αὐτήν ὠμίλησε ὁ ἴδιος πλέξας τό ἐγκώμιον τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς καί συγκινήσας τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας διὰ τό ἐνδοξον μαρτύριον τῆς Μεγαλομάρτυρος.

ΛΑΜΠΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΧΡΥΣΟΒΑΛΑΝΤΟΥ ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Μέ πλήθος ἱερατείου ὁ Παναγιώτατος Θεσσαλονίκης κος Εὐθύμιος πλαισιούμενος ἀπό τόν ἱεράρχην Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κόν Γερόντιον, Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κόν Καλλίνικον, Χίου, Ψαρρῶν καί Οἰνουσῶν κόν Στέφανον ἐπανηγύρισε ἐν τῷ Κυριῷ Νάῳ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου ἐν μέσῳ ἀσφυκτιῶντος Λαοῦ ὁ ὁποῖος κατέφθασε ἀπ' ὅλην τήν Ἑλλαδικήν χώραν διὰ νά προσκυνήσῃ τήν ἑορτάζουσαν Μητέρα. Ἀφ' ἐσπέρας ἐγένετο πανηγυρικός Ἑσπερινός μέ ἀνοιξαντάρια καί ἀρτοκλασίαν, τήν δέ κυριώνυμον ἡμέραν ὁ χορός τῶν ἱεροψαλτῶν ἔψαλλε μέ βυζαντινόν μέλος καί ἁρμονίαν τά τῆς θείας ἀκολουθίας, τόν δέ πανηγυρικόν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνισε ὁ παναγιώτατος κος Εὐθύμιος μέ τήν διακρίνουσαν αὐτόν ζέσιν.

Μετά τό πέρας τῆς ἀκολουθίας ἐπηκολούθησε ἡ λιτάνευσις τῆς ἁγίας εἰκόνης μεθ' ὅλου τοῦ ἱερατείου καί τοῦ πλήθους τῶν προσκυνητῶν, γεγονός ποῦ ἀποτελεῖ πάντα ἐν τῇ Θεσσαλονικῇ ἰδιαζόντως ἐντυπωσιακόν καί συγκινητικόν. Ὁ γράφων παυρίσκετο ἐκεῖ καί αἱ ἐντυπώσεις του ὑπῆρξαν ἄρισται διότι, οὕτω ἐμφανίζομεν ἡμεῖς οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί τήν ζωντάνιαν τῆς πίστεώς μας πρός ὅλας τās κατευθύνσεις. Δέν ὑπῆρξαμεν ἡμεῖς ποτέ μικρόν ποιμνιον, ἀλλά χιλιάδες λαοῦ ποῦ παραληρεῖ διὰ τήν πατρῶαν ὀρθόδοξον πίστιν του.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κος Διόδωρος

Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κος Διόδωρος, ἔκανε σοφή καί ἐνάρετον ἐνέργειαν νά καταργήσῃ τοὺς διαλόγους μέ τοὺς ἐτερόδοξους. Ἡ πείρα ἡ δική του εἰς τά Ἱεροσόλυμα, βλέποντας τήν ἀνόσιον στάσιν τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καί ἄλλων χριστιανικῶν διγμάτων τόν ὠδήγησε διὰ νά ἀποφασίσῃ νά παύσῃ νά ἔχῃ σχέσιν μ' αὐτούς. Ὅσοι εὐρίσκονται σέ Ὁρθόδοξα «κονάκια» καί πόστα, ζοῦν τήν ἀγωνίαν τοῦ προσηλυτισμοῦ, καί τολμῶμεν νά εἴπωμεν τήν ὠμὴν βίαν καί βαναυσότητά των, ὁ δέ σκοπός των εἶναι καθαρά σωβινιστικός καί ἀντορθόδοξος. Ἄς τά

ΐδουν οι ένταῦθα ἀγωνιῶντες νά ἐννοθῶν μέ τις δῆθεν «Ἐκκλησίες» ἄλλων δογμάτων καί παραδειγματισθῶν. Εἶναι ντροπή διά τόν Ὁρθόδοξον χριστιανόν νά ἀκολουθῇ τά οἰκουμενιστικά ρεύματα τῆς ἐποχῆς.

2. Γκορμπατσώφ καί Ὁρθοδοξία

Ἀνέγραψε ὁ παγκόσμιος τύπος, τώρα μέ τήν ἐπίσκεψιν Γκορμπατσώφ εἰς Γαλλίαν, μετά τήν τριήμερον ἐπίσκεψιν του εἰς Παρισίους μέ τόν ἀρχηγόν τοῦ Γαλλικοῦ κράτους ἐδήλωσε οὗτος ὅτι εἶναι βαπτισμένος Ὁρθόδοξος. Φαίνεται τό μυστήριον τῆς βαπτίσεως δέν ἔχασε παντελῶς τήν χάριν ἀπό τόν βαπτισθέντα καί ὅτι κάποια ἀκτίς τοῦ ἁγίου Πνεύματος φωτίζει τήν ζωήν του. Παράλληλα ὅμως καί ἐμεῖς βλέποντας τήν μεταστροφήν του νά τοῦ εὐχηθῶμεν δύναμιν ἐξ ὕψους διά τήν ὁλοκλήρωσιν τοῦ ἔργου του. Προφανῶς ὁ Θεός ἐλυπήθη τήν ἁγίαν Ρωσσίαν καί ὕστερα ἀπό κόλαφον ποῦ τῆς ἔδωσε ἐβδομήκοντα ἐτῶν ἀθείας καί κουμμουνισμοῦ, νά ξαναδῇ νά ἐπανέρχεται εἰς τήν πρό τοῦ 1917 σωτήριον ὁδόν τῆς. Τό παράδειγμα τοῦ Γκορμπατσώφ μιμοῦνται ὀλίγον κατ' ὀλίγον καί τ' ἄλλα κομμουνιστικά κράτη καί εὐχόμεθα εἰς αὐτά καλήν πρόοδον εἰς τήν σκληράν πορείαν τῆς ἐπανόδου των.

3. Ἀλβανία καί ἐμεῖς.

Παρ' ὅλας τās διαβεβαιώσεις τῆς παρελθούσης κυβερνήσεώς μας ὅτι τά πάντα βαίνουν καλῶς μέ τούς «φίλους» Ἀλβανούς, δυστυχῶς καμία ἀλλαγὴ δέν ἔχει γίνει εἰς τό σκληρόν καί ἀπάνθρωπον καθεστῶς αὐτῆς τῆς γειτονικῆς χώρας. Καί οἱ Ἐκκλησίες παραμένουν κλειστές, καί τά ἡλεκτροφόρα σύρματα εὐρίσκονται εἰς τήν θέσιν των, καί παντοῦ δέν βλέπει κανένας Ὁρθόδοξον συμπατριώτην νά κάμῃ τόν σταυρόν του ἐλευθέρως. Ποία ἡ ἀλλαγὴ τῶν πραγμάτων ποῦ «διαλαλοῦν» οἱ κυβερνῶντες; Ὅλα τά θρησκευτικά ἐντυπα καί ἰδία τήν Γραφήν τά καίνε. Ποῦ λοιπόν ἡ Ἐλευθερία;

4. Ψευδολογίαί ἱεχωβάδων.

Εἶναι ἀσύλληπτο τί εἶδους ψεύδη καί μηχανογραφίαι γράφονται εἰς τά ἐντυπά των. Γιά νά πάρῃς ἓνα τέτοιο ἐντυπο σάν τήν «Σκοπιά» καί σταχυολογήσης θά παρατηρήσης, ἐσύ ποῦ ἀναγινώσκεις Γραφήν, πῶς ἀνατρέπουν αὐτήν, καί ὅλην τήν χριστιανικήν Θεολογίαν, καί πρέπει νά γράψῃς ὁλόκληρον σύγγραμμα. Σεβαστοὶ θεολόγοι μας, τά ἔχουν ἐπισημάνει καί τούς ἔχουν στήσει στόν τοῖχο!!! Ἀλλά, γρά-

φουν αὐτοὶ οἱ φοβεροὶ αἰρετικοί, γιά αὐτούς ποῦ τούς ἀκολουθοῦν καί ἐντυπωσιάζονται, διότι ποτέ οἱ ἀναγνώσται των δέν ἦταν εἰς τās τάξεις τῶν συνειδητῶν χριστιανῶν ἢ καί ἂν ἦταν ἐξέπεσον τῆς χάριτος καί τώρα ὁμοιάζουν σάν τούς κύνας ποῦ ἐπιστρέφουν ἐπὶ τόν ἴδιον ἐξέεραμα 2. Πέτρ. 2. 22.

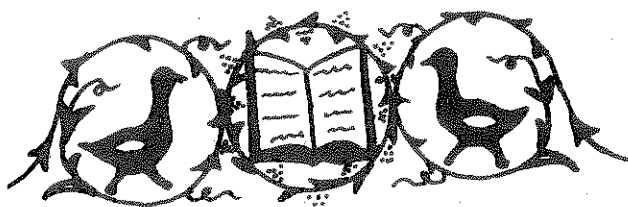
Σ' αὐτό τό σημεῖον ἐξέπεσε Αὐτός ποῦ εἶναι «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καί ὁ Λόγος ἦν πρὸς τόν Θεόν καί Θεός ἦν ὁ Λόγος» (Ἰωάν. Α' 1.). Τόν ἀποκαλοῦν δούλον, πρωτομάστορα κ.λ.π. ποῦ γι' Αὐτόν λέγει ὁ Παῦλος «Ὅς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων (ἐν τοῖς κόλλοις τοῦ Πατρός), οὐχ ἀρπαγμόν ἡγήσατο τό εἶναι ἴσα Θεῷ ἀλλά ἑαυτόν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών» (Φιλ. 25, 6, 7). Τί ἄλλο θέλετε γιά νά μὴν δώσετε τήν θεότητα; Πῶς θά ἀντικρύσετε Αὐτόν ποῦ θά κρίνῃ ζῶντας καί νεκρούς; Οὐαὶ τοῖς ἡττημένοις!!!

5. Ἑλλάς, Κοινὴ Ἀγορά, τό 1992, ὁπότε θά ἐνταχθῶμεν εἰς τήν Κοινήν Ἀγοράν.

Ἐπὶ θύραις τό 1992, ὁπότε θά ἐνταχθῶμεν εἰς τήν Κοινήν Ἀγοράν καί θά τύχωμεν τῶν «προνομίων» ποῦ ἔχουν τά ἄλλα κράτη τῆς Εὐρώπης. Οἱ ὁμιληταὶ τῆς ὁργανώσεως πρό καιροῦ διαλελέξεως εἰς τήν Ἁγίαν Μαρίναν π. Χρυσόστομος Βάρκας καί π. Μακάριος Καβακίδης μᾶς «τράβηξαν τ' αὐτή» γιά νά ἀφυπνισθοῦμε.

Ἀλήθεια ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ὡς χώρα τῶν φώτων (πάλαι ποτέ) ἤς ὀπλισθοῦμε διά νά ἀμυνθοῦμε κατὰ τοῦ ὁδοστρωτήρος ποῦ ἐπέρχεται! Νά κρατήσωμεν τήν γνησιότητά μας μέσα εἰς τήν ὀρθοδοξία καί νά μὴν ξεγελασθοῦμε μέ τά ἀπατηλά κηρύγματα ἢ τās ὑποσχέσεις. Ὅς ὀπλισθῶμεν μέ τά ὅπλα τοῦ φωτός τά ὁποῖα μᾶς δίδει ὁ Θ. Παῦλος «Ἐνδύσασθε τά ὅπλα τοῦ φωτός» (Ρωμ. 13. 12) καθώς ἐπίσης Α. Θεσ. 5. 8 «Ἡμεῖς δέ ἡμέρας ὄντες νήφωμεν, ἐνδυσάμενοι θώρακα πίστεως καί ἀγάπης καί περικεφαλαίαν ἐλπίδα σωτηρίας».

Τότε ἀσφαλῶς μέ τά ὅπλα αὐτά καθιστάμεθα πανίσχυροι, καί δέν θά πτοηθῶμεν μπροστά εἰς τήν ἐπερχομένην καταγίδα.

ΠΡΑΞΙΣ ΜΝΗΜΕΙΩΔΗΣ

Εἶναι πράγματι γιά τήν ἐποχή ποῦ ζοῦμε μνημειώδης ἡ ἀπόφασις τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Διοδώρου καί τῆς περὶ Αὐτόν Ἱερᾶς Συνόδου νά ἀποκηρύξη καί διακόψῃ κάθε ἐπαφή μέ τοὺς ποικιλονόμους αἵρετικούς, ὁμολογώντας ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία κατέχει πλήρη τήν ἀλήθειαν καί δέν ἐρευνᾷ διά τήν ἀνεύρεσίν της.

Ἡ τοιαύτη ἐρευνα ἀνήκει ἀσφαλῶς εἰς τοὺς ἐκτός Ἐκκλησίας εὐρισκομένους αἱρετικούς καί ποτέ εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους.

Δυστυχῶς, τοιαύτη βλασφημία ἠκούσθη ποτέ ἀπό χεῖλη πατριαρχικά τοῦ ἀποθανόντος ἐν τῇ πτώσει Ἀθηναγόρου ἡ ὁποία ἔκτοτε ἔχει τήν συνέχειάν της εἰς τό παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπό τοὺς συμμετόχους εἰς αὐτό διαδόχους του.

Σημειώνουμε τήν ἀντίθεση τῶν δύο Πατριαρχῶν καί ἐπαινοῦμε τήν ἀξιομνημόνευτη καί ἱστορική ἀπόφαση τοῦ Πατριάρχου τῆς Μητρός Σιών.

Εὖγε εἰς τό θάρρος καί τήν ὀρθοφροσύνη τοῦ προκαθημένου τῆς ἀγίας γῆς. Πιστεύουμε ὅτι ἄρχισε νά ὑποφώσκη τό φῶς τῆς ἀνατολῆς στόν σκοτεινὸ ὀρίζοντα τῆς ἐποχῆς μας ποῦ ἡ σκοπιμότης καί ἡ ἀπιστία ἔχουν τόν λόγον καί εὐχόμεθα εἰς τόν τολμηρόν Πατριάρχη τήν ἐξ' ὕψους ἐνύσχυσιν πρὸς ὀλοκλήρωσιν τοῦ θεοφιλοῦς διαβήματός Του.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπέστειλε συγχαρητήριο τηλεγράφημα ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ἐν συνεχείᾳ δοθείσης εὐκαιρίας κατὰ μετάβασίν του εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπεσκέφθη τόν Πατριάρχη διά νά τόν συγχαρῇ καί προσωπικῶς, παρά τοῦ ὁποίου ἔτυχε εὐμενοῦς ὑποδοχῆς. Συνεζήτησε δέ μετ' αὐτοῦ λίαν ἐποικοδομητικῶς διά τήν ἐν μέσῳ σκοπέλων καί παγίδων διερχομένην ὀρθοδοξίαν καί ἀνεχώρησε ἐλπιδοφόρος.

Ἀκολουθῶς μετέβη καί εἰς τό ὄρος Σινᾶ διά προσκυνηματικούς καί πάλιν λόγους, ὅπου τοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νά ἐπαναλάβῃ τήν αὐτὴν ἀναγκαῖαν συζήτησιν μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ κ. Δαμιανοῦ, ἀπό τόν ὁποῖον εὗρῃκε ἐπίσης κατανόησιν καί ἔλαβε πολλήν ἱκανοποίησιν διά τό μέλλον τοῦ ἀγῶνος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἄς εὐχηθῶμε νά ἐπικρατήσῃ ὀλοκλήρως ἡ ἀναφανείσα παρήγορος ἀναλαμπή πρὸς φωτισμόν τῶν ἀπανταχοῦ Χριστιανῶν, εἴθε δέ τό παράδειγμα τοῦ Ἱεροσολύμων νά μιμηθῶν καί ἄλλοι ἀρχηγοὶ Ἐκκλησιῶν διά τήν σωτηρίαν τῆς πίστεώς μας ἀπό τοὺς βαρεῖς λύκους ποῦ κύκλῳ τήν ἐπιβουλεύονται!

Παραθέτομεν τό τηλεγράφημα:

Μακαριώτατον Πατριάρχην
Ἱεροσολύμων κ.κ. Διόδωρον
GREEK ORTHODOX
PATRIARCHATE
P.O. BOX
19632 — 633
IERUSALEM — ISRAEL

Ἐκ βαθέων συγχαίρομεν Ὑμετέραν Μακαριότητα διά γενναίαν καί ἱστορικὴν ἀπόφασιν διακοπῆς διαλόγου μετὰ αἱρετικῶν.

Προχωρήσατε Μακαριώτατε, ἀπτόητος ἀπὸ τυχόν Οἰκουμενιστικὰς ἀντιδράσεις εἰς τόν καλόν τῆς πίστεως ἀγῶνα, ἀποτειχίζων τήν Μητέρα Σιών ἀπὸ ὑπονομευτικὰς Ὁρθοδοξίας καί ἀθετητὰς Πατρικῶν Παραδόσεων.

Εἰς τοιαύτην τολμηράν ἀπόφασιν θέλετε εὖρη ἡμᾶς συμπαραστάτας καί ἐτοίμους πρὸς πᾶσαν θυσίαν.

Ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'